

ANUL XXVIII

IANUARIE-FEBRUARIE

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

NR.

1-2

1960

„In acest număr”

<i>Pentru 1960, Perspective luminoase</i>	Redacția
<i>O inimă nouă</i>	Nellu Dumitrescu
<i>Părerii despre rugăciune</i>	C. Adv.
<i>Iubirea curată și adevărată</i>	C. Adv.
<i>Isus și rugăciunea</i>	Mihail P.
<i>Oare urmele duc în Cosmos?</i>	Redacția
<i>Ingerii, ființe slujitoare</i>	Niculescu T.
<i>Din cugetările lui Aristotel</i>	Redacția
<i>Sclavia și rasismul în lumina doctrinei advente</i>	P. Crișan D. Popa
<i>Dumnezeul Păcii să vă sfințească</i>	N. Ghițescu
<i>Hristos și viața practică</i>	Toma Dobre
<i>Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi</i>	D. Popa
<i>Preocupări agricole</i>	Redacția
<i>Despre slujire</i>	M. Manea
<i>Respirația corectă ajută vindecării</i>	C. Adv.
<i>Știați că</i>	Redacția
<i>Psalmul 133</i>	Ioan Dănețiu

Pentru

Era noaptea anului nou!

Undeva, într-un oraș așezat la țârmurile scâldate de apele imense ale oceanului, oamenii întâmpinau sărbătorește anul ce venea. Noaptea era furtunoasă și suprafața apei biciuită de furtună, se ridica în valuri uriașe. În aceste clipe, această dezlănțuire a naturii, părea a fi agonia anului căruia numai câteva clipe îi mai rămăseseră să întârzie pe meleagurile pământului.

Cuprins de emoția începutului de an și atras de dezlănțuirea forțelor naturii, cineva părăsindu-și prietenii se strecură în noapte, îndreptându-se spre țârmul cufundat în întuneric.

Ajungînd aici, sufletul său fu cuprins de o mare frămîntare. Și în timp ce talazurile se sfărîmau jos la picioarele lui, iar întunecimea cerului ce cufunda parcă în întunecimea adîncului, în timp ce anul vechi se cufunda în neant, iar anul cel nou își făcea apariția, sufletul acestui bărbat sensibil în fața acestor prefaceri și dezlănțuiri, prinzînd sublimul aceluia tablou și al momentului acela spuse: „Stau la confluența a două imensități — timpul și întinderea nesfîrșită a oceanului — mă aflu la confluența eternității“. Era istoricul CARLYLE.

Astăzi cînd și noi ne aflăm pe istmul timpului dintre trecut

PERSPECTIVE LUMINOASE

și viitor, sîntem și noi mișcați de măreția acestei clipe, de însemnătatea și importanța ei.

Există ceva în sfîrșitul acestei perioade de timp și începutul alteia, care ne afectează pe noi toți. Este ceva pur psihologic. Ziua de 1 ianuarie 1960, urmează zilei de 31 decembrie 1959, tot la fel cum o zi urma celeilalte în anul ce s-a scurs. Linia de despărțire este pur mecanică. Și cu toate acestea, toți reacționăm cu totul diferit. Astfel acesta este un timp de a trece în revistă lucrurile trecute, a face bilanțul activității anului trecut, este timpul de a arunca o privire retrospectivă asupra faptelor trecutului și de a privi în viitor, asemenea miticului Ianus, care cu cele două fețe ale sale privea atît înapoi, cît și înainte, spre trecut și spre viitor. Dar ar fi și mai bine, dacă s-ar privi și înăuntru, în interior, în suflet. Într-un timp ca acesta, noi ne găsim în fața

a trei situațiuni: amintirile trecutului, perspectivele viitorului și problemele prezentului.

Ce vor aduce zorii zilei noului an? Ce va aduce 1960? Omenirea de mult visează și speră într-o lume nouă, mai bună, mai liniștită, mai liberă, mai îmbelșugată.

Dar 1960 are fără îndoială posibilități mai mari și mai multe decît oricare alt an din istoria omenirii. Imaginația este neputincioasă pentru a înfățișa forțele nebănuite și nevisate pe care știința le aduce la lumină în lume.

Sputnicii, Lunicii și rachetele brăzdează spațiul cosmic, pregătind era călătoriilor interplanetare. Avîntul științei și tehnicii a întrecut pînă și imaginația lui Jules Verne.

Primele corpuri cosmice, spunea șeful Guvernului Sovietic, N. S. Hrușciiov, create de mîinile oamenilor sovietici, au fost puse în slujba științei. În acea-

stă direcție vor fi concentrate și pe viitor eforturile oamenilor sovietici în domeniul studierii cosmosului. Succesele grandioase în domeniul studierii cosmosului sînt numai la început. Lumea va fi, fără îndoială, martorul unor succese și mai mărețe în acest domeniu.

1959 a fost un an plin de bogate realizări. Atmosfera rece a relațiilor internaționale începe a se topi. Odată cu vizita premierului Hrușciov în S.U.A. s-a inaugurat era contactelor personale între conducătorii statelor, iar climatul destinderii începe a se statornici. „Anul 1960, spunea N. S. Hrușciov, va fi un an al dezarmării“. În fața anului 1960 stau perspective luminoase.

Vorbind despre aceasta tov. I. Gh. Maurer, președintele Prezidiului Marei Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, spunea în noaptea de 31 decembrie 1959 la posturile noastre de radio și televiziune: „În 1959, ideile păcii și colaborării între popoare s-au impus tot mai mult pe arena internațională. În relațiile internaționale se observă un început bun de destindere a încordării. Propunerea guvernului sovietic de a se înfăptui dezarmarea generală și totală a cîștigat ade-

ziunea largă a popoarelor. Nu peste mult timp va avea loc un eveniment de mare însemnătate — întîlnirea conducătorilor Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Angliei și Franței, de la care popoarele așteaptă noi rezultate pozitive în dezvoltarea colaborării internaționale și consolidării păcii. Exprimăm speranța că prin eforturile tuturor forțelor iubitoare de pace, procesul destinderii va continua, problemele internaționale litigioase vor căpăta o rezolvare pașnică, năzuințele de pace ale omenirii vor fi îndeplinite. Alături de celelalte țări socialiste, Republica Populară Romînă va milita și în viitor pentru triumful păcii și colaborării între toate țările lumii, indiferent de orînduirea lor socială“.

În istoricul apel al Sovietului Suprem al U.R.S.S. adresat la 15 ianuarie parlamentelor și guvernelor tuturor statelor lumii pentru reducerea forțelor lor armate se spune :

„Popoarele așteaptă ca apropiata conferință a șefilor de guverne să ducă la o schimbare pozitivă în relațiile internaționale, ca ea să contribuie la rezolvarea problemei dezarmării.

Niciodată încă în istoria omenirii, se spune în apel, cursa

înarmărilor și psihoza războiului nu au fost atît de primejdioase ca în zilele noastre. Armatele înarmate cu cele mai îngrozitoare mijloace de exterminare a oamenilor stau față în față. În aceste condiții, acțiunile neraționale sau răuvoitoare ale unor oameni de stat pot să ducă la situațiuni ca lumea să se vadă atrasă la un moment dat în prăpastia unei catastrofe mondiale.

Iar în încheierea apelului se spune : „Sovietul Suprem al U.R.S.S. face apel la parlamentele și guvernele tuturor țărilor să răspundă la noua inițiativă de pace a Uniunii Sovietice, să întreprindă la rîndul lor acțiuni practice în vederea reducerii forțelor armate existente, în vederea salvării popoarelor țărilor lor de povara înarmărilor, în vederea salvării omenirii de primejdia războiului și în vederea asigurării păcii în lumea întreagă“.

Pentru 1960, în fața lumii stau perspective luminoase și țeluri înalte. Dorința unanimă este aceea a statornicirii încrederii reciproce în relațiile internaționale și menținerea păcii, spre binele și fericirea tuturor oamenilor.

REDACTIA

O INIMĂ NOUA

Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne". Ezech. 36, 26.

Observați cum această particularitate de „nou“ străbate prin toată dispensațiunea harului. Când mila s-a ridicat pentru prima dată deasupra acestei lumi, a apărut un atribut al Divinității care era nou în ochii oamenilor și ingerilor. Mintuitorul S-a născut dintr-o fecioară; a fost înmormântat într-un mormânt unde nici un om nu mai fusese înmormântat. Copilul avusese un loc de naștere nou, crucificatul a avut un loc nou de înmormântare. Mai mult: Isus este Mijlocitorul unui nou legământ, autorul unui nou Testament. Mai departe: mintuții primesc un nume nou; ei cântă un cântec nou; căminurile lor nu vor mai fi găsite în vechiul, ci în noul Ierusalim, unde vor locui pe un pământ nou. Acum ar fi cu siguranță nepotrivit, când toate lucrurile sînt noi dacă ei nu s-ar împărtași de această reinnoire generală. Nu va fi nimic nepotrivit însă, pentru că o asemenea transformare este indispensabilă. Un nume nou fără o fire nouă ar fi o înșelăciune. N-ar fi mai mult decît un neadevăr ca să numești un leu, miel, sau vulturul răpitor cu numele unui porumbel gingaș, sau de a da titlul de copii ai lui Dumnezeu, seminței otrăvitoare a șarpelui.

Atunci, deci, dacă credinciosul n-a primit o fire nouă, cum poate el cînta cîntarea cea nouă? Corbul care se catără pe stîncă, unde își ascute ciocul său sîngeros, și nerăbdător pîndește moartea zbuciumată a vreunui miel nefericit, nu poate să-și acordeze vocea sa cu muzica melodioasă, bogată a unui sturz; și fiindcă din prisosul inimii vorbește gura, cum poate un păcătos să îndrăznească să cînte cîntarea sfinților? Pe lîngă aceasta, pînă ce credinciosul nu este o nouă creatură, nu va avea loc în noua creațiune. În împrejurări neadaptate la natura sa, nepotrivite pentru a lucra la fericirea sa, un păcătos în ceruri se va simți tot atît de mult în afară de elementul său ca și un locuitor acvatic al adîncului, sau ca un animal orb al peșterilor din pămînt, lîngă un vultur zburînd în văzduh, sau supraveghînd domeniul său întins de pe stîncă munte'ui.

DUMNEZEU DĂ „O INIMĂ DE CARNE“

El spune: „Voi lua inima de piatră din corpul tău și-ți voi da o inimă de carne“.

Lîngă o piatră ce a căzut de pe stîncă amenințătoare, care avea unele flori sălbaticice crescute pe culmea ei și în crăpăturile ei, am surprins o viperă așa cum sta ca o panglică răsucită dormind pe pămîntul înșorit. La apropierea mea reptila s-a agitat, s-a desfăcut, și-a ridicat capul veninos, cu ochii ca niște cărbuni aprinși, și fluierînd, a dat semne de luptă. Atacată, ea s-a retras și a făcut din stîncă cenușie sfredelită, o redută.

Acolo era cuibul și căminul ei. Și privind asupra acestei stînci sfărîmate, cu privescările ei înfloritoare dar fatale, căminul și cuibul viperei, tabloul acesta îmi apare ca o emblemă a acelei inimi pe care textul o descrie ca o piatră, a cărei experiență arată că este un locaș al demonilor, și despre care profetul se exprimă a fi dez-nădăjduit de rea.

O INIMĂ CALDĂ

Cînd credința primește pe Mintuitorul, cît de caldă devine inima pentru Isus Hristos! Este muzică în acest nume. Numele său un untdelemn turnat din belșug. Toată indiferența veche pentru cauza Sa, pentru poporul Său și pentru interesele împărăției Sale, au dispărut, și acum acestea au cel mai fierbinte loc într-o inimă de credincios și sînt obiectul afecțiunilor celor mai puternice și mai gingașe. Singurul loc, pe care religia îl are în inimile multora este un loc de înmormîntare, dar credinciosul poate spune împreună cu Pavel: „Hristos trăiește în mine“. Inima sa nu este asemenea căsuței din Betania, favorizată numai cu vizite ocazionale. Isus locuiește acolo în dublul Său rol de Domn și musafirul cel mai iubit și mai intim al său. Și este o diferență tot atît de mare între această inimă așa cum este ea acum față de ceea ce a fost ea, ca și între sufletul cald al copilului obosit care doarme sau zîmbește în mîinile mamei și mormîntul întunecos și rece unde urmașii întristați au adus și au pus pe Cel crucificat.

Este o astfel de inimă în tine? Prețuiești tu onorurile fără seamăn ale lui Hristos? Ai lepădat orice păcat pentru a-L primi pe El, pentru a-L pune deasupra celei mai mari bucurii? Dacă El ar fi acum pe pămînt, ai părăsi un tron pentru a te înjosi și a-I deschide ușa? Dacă aș putea să spun așa, ai fi tu mîndru să porți încălțămînta Sa? Atunci, cu siguranță, tu ai primit inima nouă, caldă, de carne.

„Păreri despre rugăciune”

Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?” Ps. 85,6.

I. Când este o dorință după dragoste frățească și o încredere creștină printre cei ce mărturisesc a fi creștini, atunci, este necesară o reînviore. Atunci un mare strigăt se înalță la Dumnezeu, spre a reîn-sufleși lucrarea Sa.

II. Când sînt neînțelegeri, gelozii și vorbiri de rău printre cei ce mărturisesc a fi religioși, atunci este mare nevoie după o înviore. Acest lucru arată că, deci, creștinul s-a depărtat de Dumnezeu, și că este timpul de a ne gîndi în mod serios la o reîn-suflețire de la fața lui Dumnezeu.

III. Când Biserica găsește că membrii ei au căzut în păcate grele și scandaloase, atunci este timpul a ne deștepta și a striga la Dumnezeu pentru o reîn-suflețire a credinții noastre.

IV. Nu există nici o altă cale prin care o Biserică să poată fi sfințită, să crească în har, și să fie pregătită pentru ceruri. Ce însemnează să crești în har? Însemnează oare a asculta predici și a obține cumva unele noțiuni noi despre religie? O, nu! Nicidcum! Creștinul care face numai atît, și nimic altceva, el

merge din rău în mai rău și cu zi ce trece se împietrește tot mai mult în formalismul și nepăsarea sa.

V. O reînviore, se poate aștepta atunci cînd creștinii au un spirit al rugăciunii pentru reînviore. Uneori creștinii nu sînt angajați în rugăciuni hotărîte pentru reînviore, nici chiar atunci cînd ele sînt rugăciuni călduroase — mințile lor sînt îndreptate asupra altor lucruri — dar nu asupra înviorării proprii lor inimi. Dar atunci cînd simt nevoia pentru această reînviore, ei se roagă pentru ea.

Ce constituie un spirit al rugăciunii? Poate el consta în mulțimea rugăciunilor, sau în cuvinte alese? Nu! Hotărît, nu! Rugăciunea, este o stare de continuă dorință și preocupare a minții, pentru mîntuire.

O reîn-suflețire poate fi așteptată cînd creștinii încep a-și mărturisi păcatele unii altora. În alte situațiuni, ei mărturisesc aceasta într-un mod general, ca și cînd ei ar fi numai parțial interesați în problemă. Ei pot face acest lucru într-un mod elocvent, dar aceasta nu însemnează nimic. Dar atunci cînd există o zdrobire de inimă și o izbucnire a mărturisirii păcatelor, porțile vor fi curînd larg deschise, și mîntuirea va veni în valuri.

C. ADV

Iubirea curată

și adevărată

Adevărata iubire nu este o pasiune puternică, aprigă și impetuoaasă. Din contră, ea este de natură liniștită și adîncă. Ea nu se uită la cele din afară, și este atrasă numai de calitățile bune. Ea este înțeleaptă și pricepută, și devoțiunea ei este reală și durabilă. Dumnezeu ne examinează și ne încercă prin întîmplările obișnuite ale vieții. Lucrurile mici sînt care descoperă capitalul inimii. Ceea ce face suma fericirii în viață, sînt micile atenții, numeroasele incidente neînsemnate și micile servicii, și ceea ce contribuie la suma nenorocirilor în viață, este neglijarea cuvintelor de bunătate, de încurajare și de simpatie, și neglijarea micilor servicii. În cele din

urmă, se va dovedi, că tăgăduirea eului personal, pentru binele și fericirea celor din jurul nostru, constituie o mare măsură din raportul vieții din ceruri. De asemenea se va descoperi și faptul, că grija de sine, fără a se ține seama de binele și fericirea altora, nu rămîne notată de Tatăl nostru cel ceresc.

Iubirea este putere. Excelența și valoarea iubirii curate constă în destoinicia de a face bine. Tot ce este făcut dintr-o iubire curată, fie aceasta oricît de neînsemnat în ochii oamenilor, este în totul roditor; căci Dumnezeu privește mai mult la dragostea cu care s-a făcut lucrul, decît la cantitatea lucrului făcut. Iubirea este din Dumnezeu. Hristos putea dispune

de tărie și putere, dar mijloacele de care El se folosea, spre a birui pe cel rău, era înțelepciunea și puterea iubirii.

„Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”. O astfel de umblare va aduce întotdeauna rezultate binecuvîntate. Cu măsura cu care măsurăm, vi se va măsura. Acestea sînt motive puternice care trebuiesc să ne constrîngă să ne iubim unii pe alții cu o inimă curată și cu căldură. Hristos este modelul nostru. El umbla din loc în loc făcînd bine. El viețuia pentru binecuvîntarea altora. Iubirea înfrumuseța și înnobila toate faptele Sale. Nu ni se poruncește să ne facem nouă ceea ce dorim să ne facă alții; ci să facem altora ceea ce dorim ca alții să ne facă nouă în aceleași împrejurări. Măsura cu care măsurăm va fi întotdeauna măsura cu care ni se va măsura. Iubirea cea curată este simplă în operațiile ei, și se deosebește de orice alt motiv de făptuire. Iubirea de influență și dorința după stima altora poate face pe cineva să ducă o viață bine ordonată și să aibă de obicei o vorbire ireproșabilă. Iubirea creștină trebuie nutrită și cultivată, pentru motivul că influența ei este sfîntă pentru noi.

C. ADV.

Isus

și

rugăciunea

Domnul Isus Hristos nu a fost numai „Învățătorul venit de la Dumnezeu, ci a fost de asemenea și un stăruitor petiționar la tronul Tatălui Său. După ce a ascultat plin de atenție la una din rugăciunile Sale, unul dintre ucenicii Săi îi spuse: „Doamne, învață-ne să ne rugăm“.

Ce cerere inspiratoare! Fără îndoială că ei îl auziseră de multe ori rugându-Se. Dar pe măsură ce îl ascultau, ei erau convingeți că „nici un om n-a vorbit vreodată ca omul acesta“; că în El, rugăciunea a atins desăvârșirea. Ei știau că era o legătură hotărâtă și desăvârșită între rugăciunea Lui și viața pe care El o ducea în fiecare zi, și cu caracterul Său fără de pată. Cunoșteau că este o perfectă legătură între puterea Lui făcătoare de minuni, între vorbirile Lui răscolitoare de inimi, și rugăciunea Lui.

În unul din Psalmii lui profetici cu privire la Mesia, David spune: „Eu alerg la rugăciune“. Ps. 104, 9. Această profecie a fost pe deplin împlinită în viața Domnului Isus.

Cu privire la viața de rugăciune a lui Isus, un comentator scria: „Dacă dealurile Nazaretului ar putea da înapoi secretele Lui, dacă lacul Galileii ar putea povesti lucrurile cărora el le-a fost martor, dacă deșertul din jurul Ierusalimului ar putea depăna povestirea lor, iar muntele Măslinilor ar putea vorbi și ar putea să ne spună, toate cele petrecute pe pantele

lui plăcut înclinate sau șoptite în umbrele nopții pe el, toate acestea, mai mult decât orice altceva, ne-ar povesti despre viața de rugăciune a Domnului Isus Hristos. Ele ne-ar descoperi intensitatea acestor rugăciuni, altruismul până la renunțare de Sine, ne-ar spune despre continua lor prezentare înaintea Tatălui, despre temeră și respectul față de Dumnezeu Tatăl, și care le făcea a fi irezistibile. Cine ar putea să ne învețe mai bine cum să ne rugăm, când să ne rugăm și pentru ce să ne rugăm, decât Domnul Hristos, care ne este și cel mai puternic model al rugăciunii stăruitoare.

Ucenicii Domnului Isus, au recunoscut dumnezeirea Învățătorului lor și viața Lui de rugăciune. De aceea ei îl rugă să-i învețe cum să se roage. Deoarece o viață de rugăciune nu poate fi transferată, trecută de la o persoană la alta, Isus le-a dat tot ceea ce era posibil pentru a le veni în ajutor. El le dădu forma unei rugăciuni model. Ei trebuiau să învețe din experiență, tot la fel cum studenții învață studiind, muzicianul practicând, iar artistul pictând. O altă cale nu există.

Pentru a fi un desăvârșit bărbat al rugăciunii, sînt necesare două lucruri: În primul rînd, o cunoaștere a caracterului și planului lui Dumnezeu; iar în al doilea rînd, o cunoaștere a condițiilor și a nevoilor personale. În forma ei desăvârșită, numai Domnul Hristos po-

teda această cunoștință, și de aceea numai El putea să dea învățătură cu privire la felul cum te poți apropia de Tatăl prin rugăciune. El cunoaștea bine atât pe Tatăl Ceresc, cât și pe credincios. Ca Dumnezeu și în același timp ca om, Domnul Hristos cunoștea ce anume cereri sînt primite la tronul Tatălui. Căci noi „nu știm nici cum să ne rugăm, și nici ce să cerem“, și trebuie să ne bucurăm de faptul că, avem în El un Învățător Divin, marele nostru Mijlocitor între noi și Dumnezeu.

Ca răspuns la rugămintea ucenicilor, Isus dădu rugăciunea model, cunoscută de obicei ca rugăciunea domnească, sau Tatăl nostru. În forma ei completă, ea ne este raportată în Mat. 6, 9—13. Isus făcu însă această introducere, sau această prezentare, mai înainte de a rosti modelul rugăciunii: „Iată, dar cum trebuie să vă rugați“. O altă traducere spune mai clar — „După modelul acesta să vă rugați“. El nu a poruncit ucenicilor Săi numai să repete rugăciunea cuvînt cu cuvînt, ci mai degrabă să se roage „după modelul acesta — în felul acesta“. Aceasta indică în mod clar faptul că El a intenționat ca ea să fie un model, un standard care să-i călăuzească în formularea de cereri la tronul Tatălui, și nu să fie o formă stereotipă, o repetare fără de înțeles a unor cuvinte rostite în mod mecanic

fără să izvorască din necesitatea absolută a sufletului. Trebuie evitată acea „bolboroseală a aceluiași cuvinte“, care șterge, anihilează scopul adevăratei rugăciuni.

Rugăciunea simplă a Domnului Hristos, conține în ea șapte puncte separate; și după cum știm, în simbolistica Bibliei, numărul șapte înseamnă desăvârșirea. Aceasta este o rugăciune desăvârșită, pentru că cuprinde toate nevoile celui ce se roagă. Nu este nimic omis; nu conține nici un cuvânt care se repetă, și nici cuvinte de umplură. Ea este frumoasă și simetrică asemenea celei mai frumoase opere de artă. Cuvintele sînt simple și fără înflorituri și cu toate acestea pline de o maiestrie sublimă. Este atît de cuprinzătoare și potrivită, încît odată fixată în memorie, nici o altă expresie nu se mai amestecă cu ea. Rugăciunea este scurtă încît poate fi repede memorizată, ușor de reamintit, și ușor de folosit; și cu toate acestea, ea conține toate lucrurile ce aparțin vieții și sfințirii.

Rugăciunea domnească este o sintetizare a rugăciunilor anterioare. Ea este un rezumat al cererilor patriarhilor, a profesorilor, și a sfinților din celelalte veacuri, și va continua a fi esența speranței celui credincios pînă la porțile Paradisului, pînă cînd vom putea să ne închinăm lui Dumnezeu față către față. Așa cum decalogul este un rezumat, o sintetizare a tuturor legilor, iar predica de pe munte este o predică în miniatură, tot astfel rugăciunea domnească este suma desăvârșită a tuturor rugăciunilor.

Rugăciunea este împărțită în două părți. În prima parte găsim trei cereri care se referă la Dumnezeu și la lucruri divine și anume: la numele lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu și voința lui Dumnezeu. În aceste trei petiții cuvîntul „Tău“ este subliniat. „Numele „Tău, Împărăția Ta și voința Ta“. În cea de a doua parte sînt patru cereri în care pronumele nostru, nouă, este folosit. El se ocupă de ființele omenesti și de nevoile lor. Noi

avem nevoie de pîinea cea zilnică, atît pentru spiritul nostru, cît și pentru trupul nostru. Hrana zilnică spirituală și cea fizică; avem nevoie ca păcatele să ne fie iertate; avem nevoie să fim conduși și călăuziți de mîna divinității, și în mod deosebit în încercarea ispitei; avem nevoie să fim scăpați de orice rău. Avem nevoie ca pîinea zilnică, de iertare zilnică, de conducere zilnică și de scăpare zilnică. Pîine, iertare, călăuzire și scăpare de ispite, constituie suma tuturor nevoilor noastre.

În primul rînd, aceasta este o rugăciune publică, după cum ne indică folosirea pronumelui noastră și nouă-. În rugăciunea din Ioan 17, Isus folosește pronumele „Eu, Mi, Meu“, care indică o rugăciune personală. Într-o rugăciune publică un credincios vorbește, sau se roagă pentru întreaga adunare. El prezintă cererile în numele tuturor celor prezenți. Dar dorințele și nevoile personale trebuie prezentate lui Dumnezeu în cămăruța noastră, atunci cînd noi sîntem singuri cu Dumnezeu. Desigur că rugăciunea domnească conține esența nevoilor noastre personale; pentru că în ultimă analiză, o adunare, este o colectivitate de indivizi, și nevoile tuturor, sînt de asemenea nevoile fiecăruia dintre ei.

Că în primul rînd rugăciunea domnească este o rugăciune publică, reiese și din faptul că ea se ocupă cu nevoile generale ale noastre. O rugăciune publică, trebuie să îmbrățișeze nevoile generale ale credincioșilor, fără nici un cuvînt, sau o frază care să se refere la nevoi personale, afară de faptul că se înalță rugăciuni în mod special pentru un anumit caz, deci se înalță o rugăciune de mijlocire. Numai acele lucruri să fie amintite în public, care sînt dorite de toți cei prezenți. Se alege o persoană care să prezinte în numele celorlalți rugăciuni la tronul harului lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinei.

Înălțarea concomitentă și în aceeași adunare a mai multor rugăciuni cu glas tare, este un

lucru neplăcut înaintea lui Dumnezeu. Acest fel de rugăciuni, nu are nici un sprijin în rugăciunea model pe care Domnul Hristos ne-a dat-o. Desigur se poate ca o adunare să repete rugăciunea „Tatăl nostru“ cu toți la unison, căci în acest caz este o singură rugăciune înălțată de „vocea unei mulțimi“. Dar totuși există totdeauna, în cazul acesta, primejdia ca o astfel de repetare să devină mecanică, formală și în consecință nefolositoare. Deci nerecomandabilă.

Pronumele „nostru“, „noastră“, ne arată că această rugăciune publică trebuie să fie înălțată numai în numele celor prezenți. Un scriitor religios spunea: „Noi nu putem veni la Casa lui Dumnezeu, pentru a face din aceasta un loc unde să ne rugăm pentru familiile noastre... Locul potrivit pentru aceasta, este acasă. Cînd ne găsim în Casa lui Dumnezeu, atunci, rugăciunile noastre trebuie să fie pentru o binecuvîntare prezentă. Mulți din cei care se roagă în public, au obiceiul de a înconjura lumea cu cererile lor, dar de regulă uită cu totul tocmai pe cei prezenți, pentru care, și în numele cărorora se roagă. Deși sîntem sfătuiți să ne rugăm unii pentru alții, amintirea greutăților și problemele altora, trebuie să fie făcută numai în cămăruța noastră.

„Dă-ne-o nouă astăzi“, aceasta îndreaptă rugăciunea publică spre nevoile prezente. Nu există nici un timp din rugăciunea publică în care să ne referim la trecut sau să vorbim despre viitor. Adunarea s-a strîns pentru a primi binecuvîntări pentru momentul acela, pentru nevoile momentului. Desigur că sînt multe lucruri atît din trecut, cît și din viitor pentru care să ne rugăm, dar aceasta nu în public. Există destul timp pentru aceasta, în orele noastre personale de comuniune cu Dumnezeu. El niciodată nu se satură de rugăciunea unei inimi sincere. Isus petrecea nopți întregi în rugăciune. Deoarece cel ce se roagă, se roagă pentru și

(continuare în pag. 11)

OARE

URMELE DUC IN COSMOS

La 9 februarie, ziarul „LITERATURAIA GALZETA“ a publicat un articol semnat de omul de știință sovietic M. AGREST, candidat în științe fizico-matematice, în care autorul emite ipoteza că într-un trecut îndepărtat Pământul a putut fi vizitat de cosmonauți. După cum presupune autorul ipotezei, urme ale presupușilor cosmonauți pot fi căutate printre obiectele cunoscute pe pământ, a căror origine a rămas până în prezent nelămurită, precum și în legendele antice ale diferitelor popoare. După părerea lui Agrest patru fapte prezintă un interes incontestabil.

Faptul 1. — La suprafața Pământului, în special în deșertul Libiei, au fost găsite tectite — formații sticloase în care au fost identificați izotopi radioactivi ai aluminiului și beriliului. Aceasta dovedește că tectitele au luat naștere nu mai înainte de acum un milion de ani, în condițiile temperaturii foarte înalte și a unor puternice radiații radioactive. Nici una din încercările întreprinse de oamenii de știință pentru elucidarea naturii tectitelor nu este atotcuprinzătoare. Omul de știință sovietic crede că ele ar putea constitui urme ale căderii de proiectile-sondă pe Pământ. Autorul ipotezei consideră că o gigantică navă pornită din regiuni îndepărtate ale Cosmosului s-a apropiat de Pământ. În spațiul interstelar ea s-a deplasat cu o viteză apropiată de cea a luminii. La o distanță de circa 40.000 km. de Pământ ea și-a redus viteza la 3 km pe secundă și, deconectând motorul, a rămas suspendată deasupra Pământului ca un satelit artificial. Cosmonauții au cercetat atmosfera și suprafața Pământului cu ajutorul unor proiectile-sondă speciale și după alegerea unui loc adecvat pentru aterizare, au coborât pe Pământ.

Faptul 2. — Printre construcțiile ridicate în timpurile străvechi una din cele mai misterioase este terasa de la Balbek — o platformă din uriașe plăci de piatră, așezată în munții Antilibanului. Nimeni nu a dat încă un răspuns precis la întrebarea: când și în ce scop a fost ridicată această construcție nemăvăzută? După părerea autorului articolului, terasa de la Balbek este vestigiul uneia din rampele de pornire, amenajate de cosmonauți, sau un edificiu înălțat de ei în amintirea vizitei pe Pământ. Totodată el remarcă că această construcție este situată relativ aproape de deșertul Libiei, unde au fost descoperite tectite.

Faptul 3. — Într-o regiune învecinată cu munții Antilibanului au fost găsite bogate comori de manuscrise antice, care au primit denumirea de suluri ale Mării Moarte. Descrierea distrugerii orașelor

Sodoma și Gomora, cuprinsă în aceste suluri, arată autorul ipotezei, nu poate să nu rețină atenția omului de astăzi, care cunoaște descoperirile din domeniul fizicii nucleare. Omul de știință sovietic presupune că cosmonauții care au părăsit Pământul puteau să arunce în aer înainte de plecare surplusurile de combustibil nuclear stocat de ei, după ce au avertizat din timp populația din regiunile înconjurătoare pentru ca ea să nu aibă de suferit de pe urma exploziei atomice.

Faptul 4. — Unele informații cu privire la corpurile cerești au devenit cunoscute în mod surprinzător încă atunci când nu existau instrumente cu ajutorul cărora pot fi culese asemenea informații. De exemplu, Jonathan Swift a descris principalele particularități ale sateliților planetei Marte cu 150 de ani înainte de descoperirea lor. Oamenii de știință au emis ipoteza că în antichitate ar fi existat un popor care avea vaste cunoștințe în materie de astronomie. Istoricii însă nu știu nimic despre acest popor.

M. Agrest presupune că în cursul vizitei lor pe Pământ, cosmonauții au încercat să transmită oamenilor din cunoștințele lor. Dar, față de nivelul cultural scăzut și de tehnica slab dezvoltată a oamenilor de atunci, era extrem de greu să se folosească aceste cunoștințe. Unica excepție au constituit-o anumite cunoștințe astronomice, deoarece până și cele mai primitive triburi nomade trebuiau să se orienteze după aștri.

M. Agrest crede că cercetările efectuate în comun de specialiști în istoria culturii antice, de arheologi, geologi, fizicieni și radiochimiști ne pot furniza noi informații asupra unei eventuale vizite pe planeta noastră a mesagerilor din alte lumi. Dacă urmele cosmonauților vor fi descoperite, aceasta va fi o dovadă edificatoare a măreței idei despre pluralitatea lumilor locuite și a faptului că nici distanța, nici timpul nu ne vor împiedica să atingem stele îndepărtate. Nu încapă în doială că și locuitorii lumilor îndepărtate puteau să fi atins culmile științei și să fi efectuat zboruri cosmice.

„Ingerii ființe slujitoare“

Vorbind despre Ingeri, Domnul nostru Isus Hristos a făcut o declarație care de-a lungul veacurilor a constituit subiectul multor discuții și dispute.

Domnul Hristos afirmă că Ingerii nici nu se căsătoresc și nici nu dau în căsătorie (Mat. 22,30). În privința aceasta, toți cercetatorii competenți ai Sfințelor Scripturi, sînt de acord că aceste cuvinte arată că Ingerii n-au venit la existență prin ceea ce numim noi „legea perpetuiității speciei“, ci printr-o creațiune individuală. Fiecare formează o unitate de sine stătătoare, fără nici un tel de rude, ci toți sînt „fii ai lui Dumnezeu“, și deci ca fii ai lui Dumnezeu ei nu sînt supuși vremurilor și nici morții. Împărtășirea de bucuriile și durerile celor muritori, nu face parte din experiența vieții lor. Și totuși, Ingerii, fiecare dintre ei, stau, în ceea ce privește inteligența, puterea și simpatia, ca o unitate a iubirii lui Dumnezeu. Acesta poate să fie și motivul pentru care sînt numărate legiuni de Ingeri. Dar aceste numărate ființe cerești, nu pot totuși să ne dea suma măreției și bunătății pline de iubire a lui Dumnezeu. Și de-a lungul veacurilor, toată slujba Ingerilor, este încă departe de a înfățișa totalitatea dragostei lui Dumnezeu.

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, care, n-a luat asupra Sa natura Ingerilor, ca un Fiu creat; ci El a luat asupra Sa „natura seminței lui Abraam“, și a fost născut din femeie. Domnul nostru a fost făcut „cu puțin mai pe jos decît Ingerii“ — „pentru ca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți“. Ebrei 2,16,7,9.

Aceasta este Evanghelia cea veșnică: Hristos a gustat moartea pentru noi cei păcătoși. Dar chiar și mai mult. El a gustat moartea nu numai prin răstignirea vieții Lui mîntuitoare pe crucea Golgotei ca sacrificiu pentru păcat, ci El a gustat moartea speranței, în momentul în care El plîngea la vederea Ierusalimului (Luca 19, 41—44); a gustat moartea prieteniei, cînd a fost trădat de propriul Său ucenic (Luca 22, 47—53); și a gustat moartea puterii lucrătoare și inspiraătoare cînd nu putea săvîrși lucruri mari și minunate din cauza lipsei

de credință a celor ce-și ziceau dreptcredincioși.

El nu era asemenea unui Inger care nu cunoștea oboseala și nici efectele păcatului asupra vieții omului făcînd-o trecătoare și supusă morții. El era flămînd, dar cînd a întins mîna să culeagă smochine să-și potolească foamea, n-a găsit smochine. El era însetat, și S-a așezat obosit pe zidurile fîntîinii din Samaria, cerînd unei femei să bea. El a simțit puterea ispitei, dar ca Fiu al omului, El a respins pe Satana cu uneltele și mijloacele omenești și anume — credința în Tatăl și încrederea în Cuvîntul Scripturii. Iar pentru că era „cu puțin mai pe jos decît Ingerii“, El a acceptat ajutorul și încurajarea adusă Lui de către un Inger.

Dragostea lui Dumnezeu față de cel păcătos era prea vastă ca aripile unui Inger să o poată purta și prea cuprinzătoare spre a fi pătrunsă de capacitatea unei ființe create. Era atît de înaltă încît numai cineva deopotrivă cu ea putea să o exprime, și atît de adîncă în condescendența ei, încît numai cineva născut din femeie o putea duce jos, în adîncurile păcatului, răs-cumpărînd astfel pe păcătos. În aceasta constă planul mîntuirii. Aceasta este iubirea lucrătoare, iubirea care se jertfește.

Ingerii însă au fost și rămîn ființe gata a ajuta, a întări și ocroti, pentru că ei aduc la îndeplinire cu toată dragostea, cuvîntul lui Dumnezeu.

Din cugetările lui Aristotel

„Podoaba și pavăza orașelor sînt zidurile; podoaba și pavăza unui spirit e mintea șlefuită prin învățatură“.

„Trei lucruri, zicea el, sînt necesare erudiției: talentul, practica și studiul“.

„Aristotel, privind un tînar care se mîndrea peste măsură cu eleganța lui, dar care nu știa nimic, i-a spus: „Tinare, ce bine ar fi să arăt eu așa cum îți pariție, iar dușmanii mei să arate așa cum ești tu în realitate!“.

„Aristotel, întreat fiind unde locuiesc Muzele, a zis: în spiritele acelora care iubesc studiul“.

„Nimic nu se învechește așa de repede ca o binefacere“.

„Cine nu știe să tacă, acela n-a învățat nici să vorbească“.

„La omul necinstit, ca și la cîinele tăcut, nu vocea e de temut, ci tăcerea“.

„Nu stă departe de nevinovăție cel ce și-a mărturisit păcatul cu sinceritate“.

SCLAVIA ȘI RASISMUL

ÎN

LUMINA DOCTRINEI ADVENTE

„Ca El să fim-cu alții, simțind cum El simțit-a
De-i negru, alb sau galben, bătrîn sau copilăș,
Căci unde locuiește iubirea, mila, pacea,
Acolo Hristos făcut-a pe veci al Său locaș“.

În preambulul Cartei Națiunilor Unite, care exprimă idealurile și țelurile comune tuturor popoarelor, se spune :

„Să proclamăm din nou credința noastră în drepturile fundamentale ale omului, în demnitatea și valoarea ființei omenești, în egalitatea de drepturi a bărbaților și a femeilor precum, și a națiunilor mari și mici. Să promovăm progresul social și să instaurăm condiții de viață mai bune în cadrul unei mai mari libertăți“.

Iar în declarația Universală a Drepturilor Omului, proclamată de către Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948, se proclamă pentru toți oamenii drepturi ca : dreptul la viață, la libertate, la siguranța persoanei, la educație, la egalitate în fața legilor ; dreptul la libertatea de mișcare, libertatea religioasă, de asociere, de informație; dreptul la naționalitate ; dreptul de a munci în condiții favorabile cu plată egală pentru muncă egală, dreptul de a se căsători și a înjgheba o familie.

Am amintit cele de mai sus pentru a scoate în evidență faptul că s-a simțit nevoia ca în acest veac al luminii și progresului științei, după trecerea tăvălugului de foc și fier al celui de al doilea război mondial, să se reafirme în fața omenirii drepturile fundamentale ale oricărei ființe omenești, exprimate atât de concis de cei de pe baricadele Comunei din Paris din 1871 — Libertate — Egalitate și Fraternitate.

Cu regret sintem nevoiți a constata că astăzi după 12 ani de la proclamarea Declarației omului de către Organizația Națiunilor Unite, astăzi cînd tendința națiunilor și a oamenilor conștienți de misiunea lor, aceea de a se lupta pentru o viață echitabilă, pentru o prețuire justă a omului indiferent de culoarea pielii și așezarea lui geografică, astăzi însă se mai găsesc situațiuni în unele locuri pe acest pămînt, cînd discriminarea rasială, acest sclavaj modern, face încă victime, și menține o atmosferă încordată și nefirească în lumea secolului nostru.

Sclavia așa cum s-a manifestat în decursul veacurilor și la toate popoarele constituie cea mai rea și mai rușinoasă pată a omenirii. Rănilor produse de sclavie au fost atât de adînci și atât de dureroase, că în nici o împrejurare nici stăpînii sclavilor și nici urmașii lor n-au putut ispăși păcatul lor. Stăpînii sclavilor s-au făcut pe ei dumnezei și conștiință pentru sclav.

În 1862 cînd comerțul cu sclavi își ajunsesse apogeul în S.U.A. conducătorii adventiști au luat o atitudine hotărîtă contra sclaviei.

Iată ce scria în acea vreme E. G. White : „Bărbați mari care mărturisesc a avea inimi omenești, au văzut pe sclavi aproape goi și lihniți de foame, și i-au tratat abuziv, i-au trimis înapoi la cruzii și nemiloșii lor stăpîni și în sclavia fără speranță, ca să sufere cruzimi nemiloase, pentru că au cutezat să-și caute libertatea. Unii din această clasă oropsită au fost aruncați în închisori nesănătoase, să trăiască sau să moară, fără să-i pese cuiva de ei. Ei au fost privați de libertatea lor și de aerul liber, pe care cerul nu l-a refuzat niciodată ca să i-l dea și apoi îl lasă să sufere de hrană și de îmbrăcăminte. Față de toate acestea, s-a proclamat un post național ! O ! ce insultă este aceasta pentru Iehova ! Domnul a zis prin gura lui Isaia : 'În toate zilele Mă întrebă și vor să afle căile Mele, ca un neam, care ar fi înfăptuit dreptatea și n-ar fi părăsit Legea Dumnezeului său“.

Condamnînd pasivitatea celor care incurajau pe cei din statele de Sud, scriitoarea spune : „Ei considerau Sudul ca pe un copil nesupus și încăpățînat, și nădăjduiau că cei de la Sud își vor veni în fire și se vor dezgusta de a părăsi Uniunea și că se vor întoarce iarăși în umilință la supunere față de Statele de la Nord. Acestea nu aveau o idee justă despre tîria sistemului blestemat al sclaviei. Numai această neglijență singură se află la baza războiului. (Este vorba de războiul de seces'une în America din 1860—65 dintre Sud și Nord. N.R.) Cei de la Sud deveneau din ce în ce

mai impunători. Ei se credeau în dreptul lor de a face comerț cu oamenii (sclavii), și a vinde sufletele omenеști în sclavie. Ei erau infuriați și exasperați că nu li se acordă toate teritoriile, pe care ei le doreau. Ei doreau să dărîme hotarele și să ducă pe sclavii lor în orice loc le-ar fi plăcut și să blesteme pămîntul cu munca de sclavi. Limbajul celor de la Sud devenise amenințator, iar cei de la Nord nu luase destule măsuri pentru a-i aduce la tăcere“.

„Sistemul sclaviei, care ruina națiunea noastră e lăsat să dăinuiască mai departe și să provoace o altă răscoală. Dumnezeu are destinele națiunii în mîinile Sale. El va pedepsi pe cei din Sud pentru păcatul sclaviei, și pe cei de la Nord pentru că au tolerat atît de mult influența ei atotcuprinzătoare și dominantă. Legea pentru pedepsirea sclavilor fugiți era așa alcătuită, ca să distrugă în om orice sentiment de noblețe și de simpatie generoasă, care s-ar ridica în inima sa pentru sclavul apăsător și suferind. Aceasta era în contradicție cu învățătura lui Hristos. Varga lui Dumnezeu este acum asupra celor de la Nord, pentru că s-au opus atît de mult timp puterii de înaintare a adevărului. Păcatul celor de la Nord, care sînt pentru menținerea sclaviei, este foarte mare. Ei au încurajat pe cei de la Sud în păcatul lor, sancționînd întinderea sclaviei; ei au săvîrșit o parte însemnată pentru aducerea națiunii în această stare de nenorocire din prezent“.

TIRANIA SISTEMULUI SCLAVIEI

„Sistemul sclaviei înjosise și degradase ființele omenеști pînă la treapta animalică, iar majoritatea stăpînitorilor de sclavi îi privea ca atare. Conștiința acestor stăpîni se tocise și învîrtoșase, ca și a lui Faraon; și cînd li se impunea să dea drumul sclavilor lor, ei rămîneau neschimbați în principiile lor, și făceau pe sclavii lor să simtă puterea lor opresivă, cît de mult posibil. Mi se părea cu neputință a da la o parte sclavia. Numai Dumnezeu singur poate smulge pe sclav din mîna apăsătorului său disperat și neînduplecat. Toală violența și cruzimea exercitată împotriva sclavului era considerată ca îndreptățită de toți susținătorii sistemului sclaviei, fie ei de la Sud sau de la Nord.

Ei susțin că sclavul este proprietatea stăpînului, și că nu trebuie să-i fie luat. Ei pun pe acești sclavi în rîndul vitelor, și spun că luîndu-i cuiva sclavii, i s-ar face o nedreptate, ca și cînd i s-ar lua vitele. Mi-a fost arătat că nu interesează cît de mult a plătit stăpînul pentru trupul omenesc și pentru sufletele oamenilor. Dumnezeu nu-i dă titlul de proprie-

tate asupra sufletelor omenеști, și el nu are dreptul ca să-i socotească ca proprietate a sa. Hristos a murit pentru întreaga familie omenescă, fie albi sau negri. Dumnezeu a făcut pe om, ca pe o ființă morală liberă, fie alb sau negru. Instituția sclaviei a distrus aceasta, și a dat voie omului, ca să exercite asupra semenilor săi o putere, pe care Dumnezeu nu i-a acordat-o niciodată, și care nu aparține decît lui Dumnezeu. Stăpînul de sclavi se încumetă să-și asume răspunderea de a fi Dumnezeu asupra sclavului, și de aceea el va fi făcut răspunzător și pentru păcatele, neștiința și viciile sclavului. Lui i se va cere socoteala pentru puterea, pe care o exercită asupra sclavului. Rasa colorată este proprietatea lui Dumnezeu. Numai Creatorul lor este stăpînul lor, și acei care au îndrăznit să încătușeze corpul și sufletul sclavului, să-l țină în degradare asemenea animalelor, își vor primi răsplata lor. Minia lui Dumnezeu a dormitat, dar va fi trezită și va fi revărsată fără a fi amestecată cu har“.

Astăzi, după ani de luptă pentru considerarea omului „om“ și pentru a-i acorda toate posibilitățile pentru a se dezvolta ca atare, se aud încă voci sugrumătoare de libertăți. Privarea populației de culoare din S.U.A. de anumite drepturi și privilegii ce le revin ca cetățeni ai țării, constituie o ofensă la adresa libertății de care se face paradă și a creștinismului (pseudo-creștinism) în numele căruia s-a făptuit și se mai făptuiesc încă multe fapte contrare moralei creștine.

Acțiunile represive din Uniunea Sud Africană constituie un semnal de alarmă. Drepturile omului sînt călcate în picioare. Rasismul caută să reinvie sub o nouă formă, sclavajul.

La baza rasismului actual, indiferent de locul unde s-ar manifesta pe acest glob, stau tot aceleași sentimente de tiranie a unor oameni ce se cred „superiori“, și cred că ei au fost predestinați a fi stăpînii de drept și de a exploata pe cei mai puțin privilegiați. Sau cum plastic se exprima unul din exponenții Revoluției Franceze, ei cred că unii se nasc pe lume cu șeaua în spate, iar alții cu pînteni la picioare.

Asemenea manifestări constituie o pată rușinoasă a secolului XX-lea. În unele țări cu pretenții de civilizație și umanism, persoanele de culoare încă sînt private de drepturile lor, deși accesul omului — indiferent de culoarea pielii lui — la bunurile materiale, culturale și de orice altă natură, ar trebui să fie egal tuturor. Toți sîntem egali îndreptățiți a ne bucura de binefacerile progresului secolului XX. După cum toți sîntem egali în fața morții, tot astfel trebuie să ne bucurăm în măsură egală de privilegiul de a ne fi născut oameni. Nimeni nu trebuie nedreptățit de la

masa omenirii, pe motiv că are o anumită talie, greutate, culoare sau religie. Nimeni nu poate dovedi că are drepturi superioare, pentru faptul că s-a născut într-o anumită țară, sau are o anumită culoare, că are o anumită religie sau că nu crede în nimic. Rasismul se dovedește a fi cu totul inuman și contrar aspirațiilor de veacuri a omenirii, de aceea noi îl respingem și cerem a se înfăptui o libertate deplină pentru toți oamenii, indiferent de culoare sau apartenență religioasă. Chemăm pe toți creștinii de pretutindeni și în mod deosebit din locurile unde acest curent se manifestă încă, să dea urmare îndemnului plin de uma-

nism al Mântuitorului: „Iubiți-vă unii pe alții. Cum v-am iubit Eu pe voi, așa iubiți-vă și voi unii pe alții“. Hristos a arătat că aproapele nostru nu înseamnă numai cineva din biserică sau credința noastră. Nu are legătură cu rasa, culoarea sau comuniunea de păreri. Aproapele nostru este orice suflet rănit și zdrobit. Aproapele nostru este fiecare suflet.

„Nimeni să nu se socotească pe sine mai pe sus de fratele său, ci în cinste fiecare să dea întâietate unul altuia“. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca ORICINE crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“.

ISUS ȘI RUGĂCIUNEA

(urmare din pag. 6*a)

în numele tuturor celor prezenți, este esențial, ca toți cei prezenți, să poată auzi ceea ce se rostește. Despre cel ce se roagă în public, Scriptura folosește adesea expresia — „El își înalță vocea sa și spune“.

Vocea celui ce se roagă în public trebuie să fie clară, deslușită și distinctă, pentru a putea fi auzită și înțeleasă de toți. Aceasta va cere ca și capul celui ce se roagă să fie ridicat. Este foarte potrivit a cădea cu fața la pământ și a te ruga astfel lui Dumnezeu, îngropînd fața în mîinile noastre, dar numai în rugăciunile noastre personale, și nicidecum în public. Dumnezeu poate auzi cea mai slabă rugăciune a noastră și El poate citi chiar și gîndurile

nerostite ale inimii, dar în rugăciunea în public, adunarea trebuie să audă clar și inteligibil, ceea ce se rostește. Acest model de rugăciune, este de asemenea și foarte scurt. Repetîndu-l, durează mai puțin de un minut. Multe rugăciuni în public sînt cu totul prea lungi. De regulă, persoanele care se roagă puțin acasă, se roagă foarte lung atunci cînd au ocazia a se ruga în public. Reverusul acestui lucru este tot atât de valabil și adevărat.

Toate rugăciunile noastre publice, trebuie să fie scurte și la subiect. Nu este timpul să rostești o predică, nici lui Dumnezeu și nici celor prezenți, sau să atingi o întregă gamă de subiecte care nu au legături cu ocazia prezentă, trecînd cu ve-

derea tocmai ceea ce este mai principal.

Acei care își vor rosti rugăciunile lor publice după modelul divin, vor acoperi nevoile celor prezenți într-un minut sau două, și nu vor obosi nici ființele cerești, și nici pe cele omenești.

Este evident faptul că ucenicii moderni ai Domnului Hristos, sînt tot atât de zăbavnici a învăța, cum erau și cei doisprezece. Avem nevoie să repetăm cererea „Doamne, învață-ne să ne rugăm“, și apoi să urmăm învățăturile date de Domnul Hristos, să învățăm secretul rugăciunii după modelul cel mai complex și cel mai desăvîrșit înălțat cîndva la tronul Tatălui.

DUMNEZEUL PACII

SĂ VĂ SFINTEASCA

Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos". 1 Tes. 5,23.

Este o fundamentală deosebire între adevărata sfințire biblică și între diferitele interpretări greșite ce i s-au dat acestei prețioase doctrine creștine. Unii au înțeles că pentru a ajunge sfinți este absolut necesară retragerea lor din sinul familiei și a societății omenești, izolarea de lume și de preocupările ei, spre a fi feriti de orice ispită și a petrece astfel timpul numai în rugăciuni, în postiri și priveghiuri. Alții au mers și mai departe și și-au supus trupul la tot felul de mortificări, trăind în asceză severă, sperând că în felul acesta sufletul fiind eliberat de materie, vor putea ajunge în sfârșit sfinți și pregătiți pentru viața viitoare.

Nici prima și nici a doua categorie n-au ajuns în posesia adevăratei sfințenii. Adevărata sfințire, conform învățăturilor Bibliei, are cu totul alt înțeles, un sens rațional, sănătos și fericit în urmările lui. Adevărata sfințire nu se rezumă doar la o exaltare sufletească, la o stare de extaz religios, ca rezultat al unei bucurii sau emoții pur sentimentale și trecătoare, ci sfințirea are o sferă mult mai cuprinzătoare. Ea nu este o simplă haină de sărbătoare pe care creștinul trebuie să o îmbrace numai la anumite zile, la anumite ocazii solemne în viață, ci ea este un principiu permanent în viața noastră de fiecare zi.

Potrivit învățăturii Sfințelor Scripturi, din versetul mai sus amintit

(1 Tes. 5,23), adevărata sfințire constă în schimbarea cugetelor, simțimintelor și obiceiurilor rele din viața noastră. Ea are deci o aplicație mai largă, atotcuprinzătoare, luând în stăpînire întreaga ființă a credinciosului: duh, suflet și trup.

SFINȚIREA DUHULUI

Scriind credincioșilor din Efes, Sf. Apostol Pavel îi îndeamnă să nu mai trăiască în deșertăciunea gândurilor lor rele, ci „să vă înnoiți în duhul minții voastre". Efes. 4,23. Înnoirea sau sfințirea trebuie să înceapă de la cugetele minții. Dacă cugetele noastre sînt curate, nobile și sănătoase, atunci și faptele noastre vor fi bune, curate și constructive. De aceea se cere în primul rînd să avem o orientare sănătoasă, logică și reală despre viață și lume și despre rolul nostru în această lume.

„Să aveți în voi gîndul care era și în Hristos Isus". El, Isus, a avut o singură preocupare în viața Sa pămîntească, un singur gînd central care a dirijat toate celelalte cugete și toate acțiunile Sale, și anume: „Gîndul de a face pe alții fericiți". Gîndul acesta L-a frămîntat ziua și noaptea și El căuta metodele cele mai bune spre a-l putea aduce la îndeplinire. În mintea Sa n-a existat nici un loc pentru cugete egoiste sau păcătoase; de aceea a putut să rămînă Modelul desăvîrșit de sfințenie pentru toți credincioșii. O, dacă am părăsi și noi cugetele egoiste, preocupîndu-ne mai mult de interesele celor din jurul nostru, simțind unii cu alții, spre a contribui în felul acesta la fericirea semenilor noștri!

Cum putem ajunge în mod practic la sfințirea duhului miștii noastre, spre a avea și noi același fel de cugetare ca Mintuitorul nostru?

În rugăciunea Sa de mijlocire, raportată în evanghelia după Ioan 17,17, găsim unul din mijloacele cele mai necesare în această privință: „Sfînțește-i prin Cuvîntul Tău, Cuvîntul Tău este adevărul!" Într-adevăr, Cuvîntul lui Dumnezeu interiorizat în minte și inimă are o putere de a sfinți și innobilă ființa creștinului. Dar, regretabil, constatarea noastră practică este că nu toți cei care studiază Cuvîntul lui Dumnezeu ajung la sfințirea cugetelor și a vieții lor zilnice. Care este cauza?

Următoarea declarație inspirată aduce o mare lumină cu privire la această problemă: „Nervii creierului care comunică cu întregul sistem sînt singurul mijloc prin care cerul poate comunica cu omul ca să-i influențeze viața lăuntrică. Tot ceea ce tulbură circulația curenților electrici în sistemul nervos, slăbește tăria puterilor vitale și rezultatul este amorfizarea sensibilității mintale". Unii oameni de știință au comparat creierul cu un dinam electric. În prezent curenții electrici ai creierului se pot măsura. Știința medicală poate constata turburările în curentul electric al creierului și în felul acesta poate localiza tumorile și țesuturile cicatrizate.

Dacă nervii creierului sînt singurul mijloc prin care cerul poate comunica cu credinciosul și să-i influențeze întreaga sa viață lăuntrică, înțelegem că pentru a ajunge la sfințirea duhului și a întregii noastre vieți, este absolut necesar să respectăm cu mare grijă legile naturale ale unei cît mai bune circulații a curenților electrici în sistemul nostru nervos cerebral. Înțelegem de asemenea că dacă cel rău dorește să tulbure creierul cuiva îi vine foarte ușor dacă reușește să deranjeze nervii creierului.

Cum poate fi păstrat în cele mai optime condițiuni fluidul electric al sistemului nostru cerebral? Una din principalele surse, rînduite de Creator în această privință, este aerul curat. „Aerul este binecuvîntarea gratuită a cerului destinată să electrifice întregul nostru sistem". Ni se spune că „celelele cele mai sensibile la lipsa oxigenului, sînt celelele care compun sistemul nervos". Aceasta ne interesează foarte mult. „Dacă anexia (lipsa oxigenului

din corp) progresează, în mod gradat, intelectul și simțurile se amorfesc, fără ca persoana în cauză să și dea seama de ceea ce i se întâmplă. Au loc simptome asemănătoare cu acelea rezultate din cauza beției; dureri de cap, deprimare, apatie și amortire sau excitare și pierderea completă a controlului de sine“.

Un alt factor care ajută la curăția cugetării este o hrană simplă, sănătoasă și completă, folosită potrivit regulilor dreptei cumpătări. Un stomac încărcat însemnează un creier încărcat și în felul acesta nervii creierului, care sînt singurul mijloc prin care cerul poate comunica cu credinciosul, sînt deranjați și îngreuiți în lucrarea lor delicată și sfîntă. De aceea e bine ca în special în ziua Domnului, să fim atenți în mod deosebit la felul nostru de alimentație: „Pentru ziua Domnului noi nu trebuie să pregătim nici o mai mare cantitate și nici mai multe feluri de bucate decît în celelalte zile. Dimpotrivă, hrana trebuie să fie mai simplă și trebuie a se minca mai puțin, pentru ca mîntea să fie mai limpede și mai ageră spre a înțelege cele spirituale“. „Avem mult lucru de făcut — lucru aspru și serios. Toate obiceiurile, gusturile și înclinările noastre trebuie educate în armonie cu legile vieții și sănătății. În felul acesta ne putem asigura cea mai bună stare fizică pentru corpul nostru, și ne putem asigura o minte clară spre a putea ușor deosebi între bine și rău“.

SFÎNȚIREA SUFLETULUI

Un suflet cu adevărat sfîntit va iubi atît pe Dumnezeu cît și pe aproapele său, ca pe sine însuși. Aceasta este dovada practică a împlinirii Legii morale. Invidia, ura, mînia, gelozia nu pot exista într-un suflet sfîntit. A avut multă dreptate cel ce a spus că: „Sfinții triști, sînt triști sfinți, și sfinții care sînt animați de sentimente de gelozie și răzbunare nu merită numele de sfinți“.

Dumnezeu cere să păzim fiecare literă a Legii morale, dar să trăim și în spiritul ei: spiritul adevăratei iubiri, ce desăvîrșește și înfrumusețează viața noastră.

Este posibil oare așa ceva? Putem ajunge la sfînțirea sentimente-

lor noastre firești, la înnobilarea caracterului nostru?

Sf. Apostol Pavel în întîia sa epistolă către Corinteni, vorbind despre viața păcătoasă din trecut a unor credincioși ai Bisericii din Corint, el constată cu bucurie deplina lor schimbare în această privință, arătînd și mijloacele prin care ei fuseseră sfînțiți: „Și așa erau unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfînțiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru“. 1 Cor. 6,11. În acest verset, apostolul Domnului arată că pe lângă spălarea de păcate în singele lui Isus este necesară și sfînțirea prin Duhul lui Dumnezeu. Iertarea păcatelor noastre schimbă raportul nostru față de Lege. Prin ea se înlătură condamnarea, dar ea nu schimbă firea noastră. Din experiențele noastre zilnice vom constata că n-avem puterea de a nu ne mai întoarce la aceleași fapte rele. Păcatul a introdus o otrăvă morală în natura noastră omenească. Inimile noastre sînt murdare și însuși izvorul vieții trebuie curățit.

Domnul Hristos este gata să ierte pe călcătorul de Lege, cînd vine la El în credință, dar faptul acesta nu va folosi la nimic dacă nu se va întîmpla o schimbare în natura firească a păcătosului. De aceea trebuie să-L rugăm să curețe apoi, prin singele Său, inimile noastre mînjite de păcate, îndepărtînd de la noi tot ce este necurat și nesfînt; toată mindria, tot egoismul, toată răutatea și ipocrizia și orice dorință de a mai păcătui. Făgăduința Sa este sigură în această privință: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 1,9.

S-ar putea întîmpla, și lucrul acesta îl constată mulți credincioși, că după ce ne-am mărturisit toate păcatele și avem asigurarea că au fost iertate și curățite, pe măsură ce studiem Cuvîntul lui Dumnezeu și căutăm să facem voia Sa, să descoperim în noi încă multe slăbiciuni și infirmități spirituale. Păcatul, căruia i-am dat voie, ani de zile în viața noastră, a avut efectul de a îmbolnăvi sufletul nostru, tot așa cum trupul poate fi atacat de felurite boli fizice. După cum există orbire, surzenie, paralizie, anemie trupeză, la fel întîlnim aceste stări și în viața spirituală. Is. 1, 5,

6. De ce să nu cerem și vindecarea spirituală, așa cum se ruga David: „Doamne, ai milă de mine! Vindecă-mi sufletul! Căci am păcătuît împotriva Ta!“ Ps. 41, 4.

Pe cruce, Domnul Hristos a purtat păcatele noastre și a obținut pentru noi iertarea tuturor fărădelegilor. El și-a vărsat sîngele ca să poată spăla inimile noastre murdare, curățindu-le de orice mînjitură și întinare. Pe temeiul slujbei pe care o îndeplinește Domnul Hristos azi în ceruri în favoarea noastră, Spiritul Sfînt vine pentru a desăvîrși mîntuirea vindecării sufletelor noastre. Și prin lucrarea aceluiaș Spirit, prezența Domnului Hristos devine o realitate în sufletele noastre. Rolul de seamă al Duhului Sfînt, după cum arată și numele ce l poartă, este sfînțirea sufletului. „Duhul face să aibă efect cele săvîrșite de Mîntuitorul. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș la natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere care să biruiască orice înclinație spre rău, moștenită sau însușită și să întipărească propriul Său caracter în Biserica Sa“.

Tocmai această deplină umplere și stăpînire de către Duhul Sfînt a făcut din Domnul nostru ceea ce a fost El ca om. Prin Duhul Sfînt a putut birui El orice ispită și să trăiască o viață sfîntă. Fiecare cugetare a minții, fiecare cuvînt rostit și fiecare acțiune a vieții Sale se datora Duhului Sfînt. El era conștient de faptul că Duhul Sfînt era asupra Sa (Luca 4:18). „Isus era plin de Duhul Sfînt. Acelaș Duh care a trăit în trupul Domnului Hristos, care a plîns prin lacrimile Lui și a iubit prin sacrificiile Lui, dorește să locuiască în noi ca adevărată prezență a scumpului nostru Mîntuitor“.

Mulți creștini sinceri încearcă să lupte singuri împotriva tendințelor rele ale firii lor păcătoase și împotriva legii eredității care se manifestă în corpul lor, dar constatînd că nu pot birui păcatul, ajung la descurajare. Apostolul Pavel a declarat: „Găsesc în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar vîd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva Legii primite de mîntea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele

mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Rom. 7, 21—24.

În capitolul următor al epistolei sale către Romani, Apostolul ne prezintă secretul biruinței sale asupra păcatului: Duhul de viață al lui Isus Hristos, care l-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Acest fapt nu este altceva decât împlinirea făgăduinței făcută prin profetul Ezechiel la cap. 36, 27: „Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele“. Pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ia în stăpânire viața noastră, trebuie să consimțim și noi de bună voie la răstignirea firii noastre păcătoase: „Umblați cirmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii păcătoase. Cei ce sînt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea păcătoasă împreună cu patimile și poftele ei“. Gal. 5, 16, 24. „Trebuie să ne dăm seama că lăsară în voia poftelor și a apetitului este piedica cea mai mare pentru creșterea inteligenței și pentru sfințirea sufletului. Mulți se dedau la satisfacerea apetitului și a poftelor, și din cauza aceasta creșterea lor spirituală este împiedicată. Cînd se predică adevăruri tari ei sînt gata să se simtă jigniți pentru că li se pare că predicile au fost făcute inadins să-i atingă pe ei. Un om necumpătat vorbește și procedează nerațional. El nu poate fi un om răbdător. Necumpătarea împiedică cugetarea și activitatea rațională, calmă și sănătoasă. Și această categorie de credincioși constituie un bogat izvor de cercări și greutăți în Comunitate. Acela care dorește să aibă un suflet sfințit, să-și aducă aminte că în Domnul Isus se află puterea pentru a-și stăpîni poftele“. Trebuie să ne întipărim bine în minte adevărul că „Viața spirituală începe în sufletul nostru numai atunci cînd moare firea păcătoasă“.

Singura măsură pe care a luat-o Dumnezeu pentru înlăturarea firii noastre păcătoase este crucea. Pe ea trebuie să răstignim zilnic eul nostru cu toate poftele lui. Inghințind în credință la piciorul crucii, păcătosul primește o natură nouă de sus și este eliberat de firea sa cea veche. Crucea devine mijlocul libertății și biruinței sale spirituale. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care

o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credință în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“. Gal. 2, 20.

SFINȚIREA TRUPULUI

Nu poate fi vorba de o adevărată sfințire, dacă se ignorează sau se subapreciază sfințirea trupului. Cuvîntul Domnului ne dă îndemnuri hotărîte și stăruitoare cu privire la sfințirea trupului: Rom. 12, 1 și 1 Cor. 6, 19, 20.

În serviciul templului în Vechiul Testament, se cerea ca fiecare jertfă să fie fără cusur. În era creștină a Noului Testament nu se mai aduc jertfe de animale, ci Dumnezeu cere să aducem corpul nostru ca o jertfă vie, sfințită și bineplăcută Lui. Dacă slăbim sau distrugem vitalitatea corpului nostru prin obiceiuri greșite în ceea ce privește întreținerea și buna funcționare a corpului nostru, sau îl degradăm prin practici vicioase, atunci va fi imposibil să preamărim pe Dumnezeu în corpul nostru. „Toți trebuie să umble cu multă grijă ca să-și păstreze corpul în cea mai bună stare de sănătate care să poată aduce lui Dumnezeu un serviciu desăvîrșit și să-și poată îndeplini în cele mai optime condițiuni datoritiile ce le revin în familie și societate“.

„Deoarece corpul este singurul mijloc prin care mintea și sufletul se dezvoltă pentru clădirea caracterului, Satana își îndreaptă ispitele sale în așa fel încît să slăbească și să degradeze puterile fizice. Atunci el are un succes deplin deoarece ajunge să pună stăpînire pe întreaga noastră ființă. Trupul trebuie adus sub conducerea unei minți sănătoase, sfințită de Duhul lui Dumnezeu“. Există multă înțelepciune în vechiul dicton: „Minte sănătoasă în trup sănătos“, la care noi mai putem adăuga: „Minte și suflet sănătos într-un corp sănătos“.

Care sînt mijloacele prin care putem avea o bună sănătate a întregii noastre ființe?

„După legile Tale stă în picioare totul“ scria prin inspirație Psalmistul (Ps. 119, 91). Dumnezeu a lăsat legi pentru conduita noastră morală și legi pentru buna funcționare a corpului nostru.

În general, factorii care contribuie la o bună sănătate sînt: aerul curat și totdeauna proaspăt, lumina bogată de la soare, apa

(folosită suficient atât interior cît și exterior), o dietă sănătoasă, mișcarea, odihna, cumpătarea în toate, o îmbrăcăminte potrivită, o bună dispoziție sufletească.

În rîndurile ce urmează, doresc să subliniez rolul unora din factorii principali de care este legată sănătatea și în mod implicit și spiritualitatea noastră, deoarece noi credem că există o strînsă corelație între duh, suflet și trup, potrivit doctrinei creștine. Deoarece cînd am tratat problema sfințirii duhului am vorbit și despre influența covârșitoare a unui aer curat și proaspăt, doresc să amintesc cîte ceva și despre rolul apei. Apa curată, neamestecată cu alcool îndeplinește pe deoparte rolul de căruș al corpului, ducînd hrana în stare de soluție în toate țesăturile, dar ea elimină în același timp toxinele dizolvate. Dacă cineva nu folosește apă suficientă spre a procura corpului lichidul necesar care să ajute la îndepărtarea materiilor străine, e în primejdie de a se îmbolnăvi. Dar pe lîngă rolul ei intern, trebuie să folosim cît mai multă apă pentru spălarea zilnică a corpului nostru. În V. Testament, necurăția corporală era aspru pedepsită. Înainte de a se aduna la Sinai spre a asculta proclamația Legii prin glasul lui Dumnezeu, poporului i s-a cerut să-și spele atât corpul cît și hainele (Exod 19, 10). Nerespectarea acestei rînduiri avea să fie pedepsită cu moartea. În fața lui Dumnezeu nu trebuia îngăduită nici o murdărie.

Pentru credincioșii Noului Testament se dă următorul îndemn înainte de a se apropia de Dumnezeu, în Casa Sa de închinare: „Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată“. Ebrei 10, 22. „Cu privire la curățenie, Dumnezeu nu cere cu nimic mai puțin astăzi de la poporul Său decît a cerut de la Israelul din vechime. Toți cei care se adună în Sabat spre a se ruga lui Dumnezeu, trebuie să se îmbrace cît mai curat și cuviincios posibil, evitînd podobebele nefolositoare, dar să fie ordonați în îmbrăcăminte. Unii sînt neglijenți, și numesc mindrie faptul de a avea îmbrăcăminte curată și cuviincioasă. Unii ca acești să-și amintească cele ce Dumnezeu a

(continuare în pag. 24)

HRISTOS ȘI VIAȚA PRACTICĂ

Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-L asculte. Și Fariseii și cărturarii cirteau și ziceau: „Omul acesta primește pe păcătoși și mănincă cu ei”. Luca 15,1.2. În vremea aceea, cînd Domnul Isus Hristos umbla pe pămînt, toți săracii, cei păcătoși, cei oropsiți, cei bolnavi, cei stăpîniți de duhurile rele, cei apăsați de conștiință pentru păcate — toți veneau la Domnul Isus și la El găseau sprijin, mîngiere, alinare, vindecare, iertare.

Părinții lui Isus erau săraci și El trebuia să muncească în fiecare zi. El știa ce e sărăcia, răbdarea și sacrificiul. Viața aceasta I-a fost un adăpost. În viața Sa de muncă nu existau clipe de lenevie care să invite ispita. Nu existau ceasuri fără lucru, care să dea ocazie la legături stricătoare. Pe cît mai mult cu putință, El închidea ușa în fața ispititorului. Nici cîștigul, nici plăcerea, nici laudele, nici muștrările, nu-L puteau face să consimtă la ceva rău.

Hristos a fost singura ființă lipsită de păcat, care a locuit pe pămînt și cu toate acestea, aproape treizeci de ani, a trăit printre locuitorii stricați din Nazaret. Faptul acesta este o muștrare aspră pentru aceia care spun că pentru a duce o viață curată, totul depinde de loc, de avere și de belșug.

Isus a trăit într-o casă țărănească și a îndeplinit voios și credincios partea Sa de muncă pentru întreținerea familiei. El fusese conducătorul cerului și îngerii trăiseră clipe de fericire împlinind cuvîntul Lui. Acum era un serv muncitor, un fiu ascultător și iubitor. El a învățat o meserie și cu mîinile Sale a lucrat în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. Îmbrăcat în haine simple de lucrător, mergea pe străzile tirgușorului Nazaret, ducîndu-Se și venind de la lucrul Său umil. El nu a folosit puterea Sa dumnezească pentru a Și ușura povărlile sau munca.

În tot timpul copilăriei și tinereții Sale, Isus a muncit. Astfel și mintea și corpul Lui a crescut. El n-a folosit cu nepăsare puterile Sale corporale, ci le-a folosit așa ca să fie păstrate în sănătate și să poată face totul foarte bine în orișicare privință.

El nu voia să facă greșeli în ce privește lucrul cu uneltele. Era tot așa de desăvîrșit ca lucrător, cum era desăvîrșit în caracter. Prin pilda Sa ne-a învățat că este o datorie pentru noi să fim lucrători, că lucrarea noastră să fie făcută exact și desăvîrșit și că o astfel de lucrare ne face cinste.

Exercițiile care deprind mîinile să fie folositoare și deprind pe tineri să ducă parte din poverile vieții, dau putere corpului și fac să crească toate însușirile. Fiecare să găsească ceva de făcut, care să-i aducă și lui un folos și să fie o binecuvîntare și pentru alții. Dumnezeu a dat munca pentru a fi o binecuvîntare, și numai muncitorul harnic găsește adevărata glorie și fericire a vieții. Tinerii să ia parte la poverile tatălui și ale mamei. În felul acesta vor fi folositori și societății.

În tot timpul vieții Sale, Isus a fost un harnic și statornic lucrător. El se aștepta la multe, de aceea a încercat multe. După ce a intrat în lucrarea Sa, El a zis: „Cît este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea cînd nimeni nu mai poate să lucreze”. Isus nu S-a dat înapoi de la grijii și răspunderi cum fac mulți care își dau numele că sînt urmașii Lui.

Cîtă vreme a trăit între oameni, Mîntuitorul nostru a împărtășit viața celor săraci. Din propria Lui viață, cunoștea grijile și poverile

lor și putea să încurajeze și pe cei mai umili lucrători. Isus a fost pentru lumea aceasta o fîntînă de har vindecător. În tot timpul anilor acelora retrași din Nazaret, viața Lui s-a răspîndit în riuri de iubire și de milă.

Bătrîni, oamenii triști, oamenii apăsați de păcate, copiii la joc în bucuria lor nevinovată, toți se simțeau bine lingă El. El a fost la corp ca noi oamenii; dar El în realitate era Fiul lui Dumnezeu — a fost numit ca Mare Preot — care a dus ca jertfă viața Sa și „toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă prin Numele Lui iertarea păcatelor”. Fapte 10,43.

„Punctul cel mai înalt al celor spuse, este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie în ceruri al mării, ca slujitor al Locului prea sfînt”. Ebrei 8,1.2. „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa și Hristos nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I a zis: „Tu ești Fiul Meu. Astăzi Te-am născut”.

„El este Acela, care în zilele vieții Sale pămîntești, aducînd rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să L izbăvească de la moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le a suferit. Și după ce a fost făcut desăvîrșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mîntuirii veșnice”. Ebrei 5,7.9.

Prin El s-a făcut posibilă mîntuirea din păcat. Îngerul Gabriel a spus Mariei, mama Domnului Isus: „Vei naște un Fiu și-I vei pune numele „Isus”, căci El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale”. Mat. 1,21. El este scara care i s-a arătat lui Iacob în vis — care făcea legătura între cer și pămînt. El este puntea de trecere peste prăpastia păcatului spre viața veșnică.

Asemeni firelor de aur, se pot urmări făgăduințele pentru readucerea păcii de-a lungul rîndurilor variate ale cărților biblice, o pace pe care avea s-o aducă Mîntuitorul. Prin El putem ajunge la Tatăl. El este scara care duce la cer, El este Răscumpărătorul nostru, El este singurul mijlocitor între om și Dumnezeu.

Pentru că Eu trăiesc

SI VOI VETI TRAI

In acest minunat timp de primăvară, când energia unei vieți noi pulsează în orice fir de iarbă, și în orice boboc de floare, este potrivit ca acum, când întreaga creștinătate, răspîndită pe toate meridianele globului, sărbătorește în dansurile surde ale clopotelor evenimentele petrecute acum aproape 2000 de ani pe Golgota, să ne întoarcem încă o dată atenția noastră spre mormîntul gol, unde a fost așezat Isus.

În momentul acesta, să meditam la solia pe care îngerul din fața mormîntului a adus-o ucenicilor întristați — „Nu este aici, ci a înviat”. Luca 24,6 p.p.

Apostolul Pavel arată că din cauza păcatului, moartea a intrat în lume. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor... din pricină că toți au păcătuit...” Rom. 5,12.

Lucrarea ei distructivă se poate vedea și simți la fiecare pas. Se poate vedea în durerea și disperarea familiilor îndoliolate în fața mormîntului încă proaspăt. Păcatul care a adus în lume moartea — păcatul meu și păcatul fiecăruia dintre noi — a așezat pe Isus Hristos pe crucea Golgotei. „V-am învățat

înainte de toate, așa cum am primit și eu — scria apostolul Pavel — că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi”. 1 Cor. 15,3.

Calvarul, este deci locul care ar trebui să ne umple nouă fața de rușine, pentru că păcatele noastre L-au pironit acolo. Calvarul, este locul rușinei fiecăruia dintre noi, pentru că — **TOȚI AM PĂCĂTUIT** — „Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Rom. 3,23. Deci toți am contribuit la moartea Lui.

Dar dragostea divină care a făcut sacrificiul suprem pentru a expia păcatele tuturor — de la începutul păcătuirii și pînă în prezent — a mers mai departe. El a înviat pe Isus Hristos dintre cei morți cu solia adresată fiecărei inimi credincioase: „Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi”. Ioan 11,25.

Asemenea celor petrecute în ieslea Betleemului, când copilul Isus a venit să trăiască între oameni, toate cele petrecute la învierea Domnului Isus Hristos, aruncă noi raze de lumină pentru toți cei ce cred. Să urmăm din nou scenele petrecute pe Golgota și să vedem în ele ceea ce trebuie și anu-

me: Iubirea lui Dumnezeu dovedită față de noi. Față de mine și față de fiecare dintre cei ce cred.

„JALEA UCENICILOR”

Preoții și conducătorii au rămas uimiți văzînd că Hristos murise. Moartea de cruce era ceva care ținea mult; era greu să se spună cînd a încetat viața. Era lucru nemaiauzit ca cineva să moară după o răstignire de șase ore. Preoții doreau să fie siguri că Isus a murit, și după îndemnul lor un soldat a înfipt sulita în coasta Mintuitorului. Din rana făcută în felul acesta au curs două izvoare deosebite și îmbelsugate: unul de sînge, iar altul de apă. Lucrul acesta a fost observat de toți, iar Ioan arată foarte lămurit cele petrecute atunci. El zice: „Unul din ostasi l-a străpuns coasta cu o sulită; și îndată a ieșit din ea sînge și apă. Faptul acesta este adevărat de cel ce l-a văzut: și voi să credeți. Aceste lucruri s-au întîmplat, ca să se împlinească Scriptura.

După înviere, preoții și conducătorii au răspîndit vestea că Hristos nu murise pe cruce, că El ar fi fost numai leșinat, și că după aceea a înviat. Alte vești susțineau că în mormînt nu fusese pus adevăratul trup de carne și oase, ci numai o asemănare a unui trup. Purtarea ostașilor romani dezaproabă aceste neadevăruri. Ei nu au sfărîmat picioarele Lui pentru că era deja mort. Pentru a mulțumi pe preoți, l-au străpuns coasta. Chiar dacă viața Lui nu ar fi fost stinsă de tot, rana aceasta l-ar fi adus moartea fără întîrziere.

O dată cu moartea lui Hristos au pierit și nădejdiile ucenicilor. Ei au privit la ochii închiși, la capul plecat, la pă-

Fiul Lui muiat în sânge, la mâinile Lui străpunse, și chinul lor nu putea să fie descris. Până în ultima clipă ei nu crezuseră că El va muri; nici nu le venea să creadă că El a murit. Copleșiți de întristare, nu-și aduceau aminte de cuvintele prin care El le prezisese tocmai lucrurile acestea. Nimic din ceea ce zisese El nu le dădea acum mîngiere. Ei nu vedeau decît crucea și victima sîngerîndă care atîrna pe ea. Vuorul li se arăta întunecat și groaznic. Credința lor în Isus pierise; dar niciodată nu iubiseră ei pe Domnul lor ca acum. Niciodată nu mai simțiseră ei atît de mult prețel Lui, și cită nevoie aveau ei de prezența Lui.

Multe minți erau ocupate cu gîndurile pe care le trezise cele petrecute pe Golgota. De la răstignire și pînă la înviere mulți ochi neadormiți au cercetat cu stăruință profețiile, unii pentru a căuta să înțeleagă deplina însemnătate a sărbătorii pe care o celebrau atunci, alții pentru a găsi dovezi că Isus nu era ceea ce susținea că este; iar alții cu inima întristată căutau dovezi că El era adevăratul Mesia. Cu toate că cercetarea lor era din diferite puncte de vedere, toți au fost convinși de acelaș adevăr, — că se împlinise profeția în cele petrecute în cursul zilelor din urmă.

Răzbunarea despre care preoții crezuseră că va fi atît de dulce, ajunsese că fie amărăciune pentru ei. Știau că în timpînă mustrarea aspră a poporului, știau că tocmai aceia pe care ei îi îndemnase împotriva lui Isus erau acum îngroziți de fapta lor rușinoasă. Preoții aceștia încercaseră a face să se creadă că Isus este un înșelător; dar fusese în zadar. Unii dintre ei stătuseră lingă mormîntul lui Lazăr, și văzuseră pe mort readus la viață. Tremurau de teamă ca nu cumva Hristos să învieze dintre morți și să Se arate din nou înaintea lor. Auziseră cum spunea că are putere să lase viața Sa și are putere să o ia din nou. Își aduseră aminte că El spusese: „Nimiciți templul

acesta, și în trei zile îl voi ridica din nou“. Iuda le spusese cuvintele pe care Isus le adresase ucenicilor Săi în timpul celei din urmă călătorii a lor la Ierusalim: „Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul Omului va fi dat în mîinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Il vor osindi la moarte, și-L vor da în mîinile neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească; dar a treia zi va învia“. La auzirea acestor cuvinte ei rîseră și făcură glume. Dar de astă dată își amintiră că pînă atunci toate prezicerile lui Hristos se împliniseră. Spusese că va învia a treia zi, și cine putea spune că lucrurile acestea nu urma să se îplinească? Ei doreau să înlătore gîndurile acestea, dar nu puteau. Ca și tatăl lor diavolul, credeau și se cutremurau.

„MORMÎNTUL ESTE SIGILAT“

Preoții au dat îndrumări pentru asigurarea mormîntului. O piatră mare fusese pusă la deschidere. De-a curmezisul acestei pietre au fost puse frînghii, înțepenindu-le căpătîiele în stîncă solidă, și sigilîndu-le cu sigiliul roman. Nu se putea mișca piatra fără să fie stricate sigiliile. În jurul mormîntului se așezase o gardă de o sută de oameni pentru a opri pe cineva de a umbla la el.

Noaptea zilei întîi a săptămînii se duse încetul cu încetul. Ora cea mai întunecată, chiar înainte de revărsatul zorilor, venise. Hristos era încă prizonier în strîmtul Său mormînt. Piatra cea mare era la locul ei; sigiliul roman era încă nestrîcat; străjerii romani făceau mereu de pază. Mai erau și paznici nevăzuți. În jurul locului aceluia erau adunate

oștiri de îngeri răi. Dacă ar fi fost cu puțință, domnul întunerecului cu oștirea lui decăzută ar fi ținut pentru totdeauna sigilatul mormîntului care cuprindea pe Fiul lui Dumnezeu. Dar o oaste cerească înconjura mormîntul. Ingerii covîrșitori în putere păzeau mormîntul, și așteptau să salute pe Domnul Vieții.

„Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pămînt; căci un inger al Domnului s-a pogorît din cer“. Imbrăcat cu armura lui Dumnezeu, ingerul acesta a părăsit curțile cerești. Razele strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu mergeau înaintea lui, și-i luminau cărarea. „Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți“.

„PIATRA ESTE DATĂ LA O PARTE“

Ostași încercați care nu se temuseră niciodată de puterea omenească, sînt acum ca niște prinși de război fără să fi folosit spada sau sulifa. Solul acesta este acela care ocupă poziția de la care a căzut Satana. Este acela care pe dealurile Betleemului a vestit nașterea lui Hristos. Pămîntul tremură la apropierea lui, oștile întunerecului pier, și atunci cînd rostogolește piatra, pare că cerurile au coborît pe pămînt. Ostașii îl văd cum îndepărtează piatra ca și cum ar fi o pietricică, și-l aud cum strigă: Fiul lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te cheamă. Ei văd pe Isus cum iese din mormînt, și-L aud cum rostește asupra mormîntului: „Eu sînt învierea și viața“. În timp ce vine afară în măreție și slavă, oastea îngerilor se pleacă pînă la pămînt în adorare înaintea Răscumpărătorului, și-L salută cu cîntări de laudă.

Un cutremur de pămînt a însemnat ceasul cînd Hristos a depus viața, și un alt cutremur a mărturisit clipa cînd a re- luat-o în triumf. Acela care biruise moartea și mormîntul a venit afară cu semnele unui biruitor, în mijlocul clătînării pămîntului, a fulgerelor care

alergau în toate părțile, și cu bubuitul unui tunet.

La moartea lui Isus, ostașii văzuseră pământul învesmîntat în întunec la miezul zilei; dar la înviere ei au văzut strălucirea unui înger cum luminează noaptea, și au auzit pe locuitorii cerului cum cîntă cu mare bucurie și în triumf: „Tu ai biruit pe Satana și puterile întunerecului; Tu ai înghițit moartea în biruință“.

Hristos a ieșit din mormînt proslăvit, și garda romană a putut să-L privească. Ochii lor erau încîntați privind la fața Aceluia pe care ei cu puțin mai înainte îl luaseră în ris și batjocură. În această ființă proslăvită ei vedeau pe arestatul pe care-L văzuseră în odaia de judecată, Acela pentru care ei împletiseră o coroană de spini. Acesta era Acela care fără să Se împotrivească a stat în fața lui Pilat și a lui Irod, și a lăsat ca trupul Lui să fie sfîșiat de loviturile biciului. Acesta era Acela care fusese pironit pe cruce, la care preoții și conducătorii, plini de mulțumire de sine, dăduseră din cap, zicînd: „Pe alții i-a mîntuit; și pe Sine nu Se poate mîntui“. Acesta era Acela care fusese pus în mormîntul cel nou al lui Iosif. Decretul cerului liberase pe prizonier. Dacă munți ar fi fost grămădiți peste munți deasupra mormîntului Său, lucrul acesta nu ar fi putut să-L împiedice de a veni afară.

La vederea îngerilor și a Mîntuitorului în slavă păzitorii romani leșinaseră și se făcuseră ca niște morți. Cînd strălucirea cerească se ascunse de ochii lor, ei se ridicară în picioare, și cît putea să-i ducă de repede picioarele lor tremurînde, și-au făcut drum către poarta grădinii. Clătîndu-se ca niște oameni beți, se grăbiră către cetate, spunînd celor pe care-i întilneau noutățile cele minunate. Se duceau la Pilat, dar cele spuse de ei au fost raportate autorităților iudaice, și mai marii preoților și conducătorii au trimis după ei ca să fie aduși întii înaintea lor. Os-

tașii aceștia aveau o înfățișare ciudată. Tremurînd de spaimă, cu fața palidă, mărturisiră că Hristos a înviat. Ostașii spuseră totul așa cum văzuseră, nici nu avuseseră timp să gîndească sau să vorbească altceva decît adevărul. De abia vorbind, ei spuseră: Cel ce a fost răstignit a fost Fiul lui Dumnezeu; am auzit cum un înger îl numea Maiestatea Cerului, Împăratul Măririi.

Fața preoților era ca a unor morți. Caiafa încerca să spună ceva. Buzele i se mișcau, dar nu ieșea nici un sunet. Soldații erau gata să părăsească sala de consiliu, cînd un glas îi opri. Caiafa în cele din urmă își regăsi glasul, Stați, stați, zicea el. Să nu spuneți la nimeni ce ați văzut.

În gura soldaților a fost pus un alt raport. „Spuneți așa“, au zis preoții: „Ucenicii Lui au venit noaptea, pe cînd noi dormeam, și L-au furat“. Aici preoții s-au încurcat rău. Cum puteau spune ostașii că ucenicii au venit și au furat trupul pe cînd ei dormeau? Dacă dormeau, cum au putut să știe? Iar dacă ucenicii ar fi fost vinovați de furtul trupului lui Hristos, n-ar fi fost preoții cei dinții care să-i invinuiască? Iar dacă sentinelele ar fi dormit la mormînt, nu s-ar fi dus preoții cu toții la Pilat ca să-i pîrască?

Ostașii erau îngroziți la gîndul că singuri s-ar acuza că au adormit la postul lor. Vinovăția aceasta se pedepsea cu moartea. Era bine ca ei să ducă mărturia aceea mincinoasă, înșelînd poporul și punîndu-și viața în primejdie? Nu păziseră ei toată noaptea aceea obositoare fără să doarmă? Cum ar fi putut să stea la judecată, chiar de dragul banilor, dacă ar fi fost să spună neadevăruri?

Pentru ca să facă să nu se mai vestească lucrurile de care se temeau, preoții făgăduiră păzitorilor că ei vor cîștiga nepedepsirea lor, zicînd că nici Pilat n-ar fi dorit să se vestească lucruri de felul acesta,

cum nici ei nu doreau. Ostașii romani își vindură cîntea pentru bani. Ei veniseră în fața preoților încărcăți cu o povară de adevăr din cel mai surprinzător; plecară de la ei cu o povară de bani, și în gura lor cu vești mincinoase care fuseseră născocite pentru ei de către preoți.

Prin faptul că dăduseră pe Hristos la moarte, preoții se făcuseră unelte ale lui Satana. Acum erau cu totul în puterea lui. Cînd auziseră vestea despre învierea lui Hristos s-au temut. Singura lor nădejde era de a face să se creadă că Isus era un înșelător tăgăduind învierea Lui. Ei mituiră pe soldați și cîștigară tăcerea lui Pilat. Vestea lor au răspîndit-o prin toate părțile. Dar au fost și martori pe care nu-i puteau face să tacă. Mulți auziseră cele spuse de soldați cu privire la învierea lui Hristos. Și unii dintre morții care înviaseră o dată cu Hristos se arătaseră la mulți, și spuseră că El, a înviat. Preoților li s-au adus rapoarte despre oameni care văzuseră pe cei înviați, și auziseră mărturisirea lor.

Pentru cel credincios Hristos este învierea și viața. În Mîntuitorul nostru s-a recîștigat viața care se pierduse prin păcat, deoarece El are viață în Sine pentru a învia pe acela pe care El voiește. El este investit cu dreptul de a da nemurire. Viața pe care El a depus-o în firea omenească, El o ia din nou și o dă omenirii. „Eu am venit“, zicea El, „ca ei să aibă viață, și s-o aibă din belșug“.

Prin ucenicul iubit Ioan, Duhul Sfînt declară bisericii Sale: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.“

Acei care văd pe Isus Hristos în adevăratul Său caracter, și-L primesc în inima lor, au viață veșnică. Hristos locuiește în noi prin Duhul; iar primirea prin credință a Duhului lui Dumnezeu în inimile noastre, însemnează începutul vieții veșnice.

(continuare în pag. 23)

„PREOCUPĂRI AGRICOLE”

Odată cu primele zile ale lunii ianuarie, preocupările agricole ale campaniei anului 1960, trebuie să se afle în centrul atenției noastre. Deși limitate, totuși nu lipsite de interes sînt lucrările ce stau în fața pregătirii campaniei agricole din acest an.

În cultura mare, se va avea în vedere ca din două în două săptămîni, să se face controlul semănturilor de toamnă pentru a se putea lua din timp măsuri de ajutorare a semănturilor, sau eventual dacă este nevoie, de reinsămînțare.

Se încep pregătirile pentru campania agricolă de primăvară; se asigură semințe de bună calitate pentru însămînțările de primăvară; se aleg știuleții de porumb pentru sămînță; se face tratarea semințelor, se repară mașinile și uneltele și se verifică amănunțit tot inventarul agricol completîndu-se acolo unde este nevoie.

Nu trebuie uitat controlul produselor depozitate în magazii, silozuri, pivnițe etc., pentru a le feri de geruri, încingeri sau a le feri de unele boli și dăunători.

Se continuă cursurile agrotehnice în sectorul cooperatist. În general în luna ianuarie se face bilanțul activității din anul trecut și se întocmesc planurile de muncă pentru anul care începe.

În februarie, dacă timpul permite, se va face semănatul în „ferestrele iernii”, al plantelor care rezistă la frig: cereale păioase de primăvară (grîu, orz, ovăz), mazăre, floarea-soarelui. Unde nu s-au putut face din toamnă, se va face acum arături adînci, iar odată cu ea, se va îngropa și gunoiul de grajd. Pentru cerealele păioase de primăvară se începe iarovizarea materialului de semănat, spre sfîrșitul lunii, în așa fel, încît iarovizarea să fie terminată în primele zile ale lunii martie.

Spre sfîrșitul lunii februarie, cînd pămîntul se zvîntă, încep lucrările de primăvară pe ogoarele de toamnă.

Se va căuta ca în vederea combaterii bolilor și dăunătorilor să se facă din timp aprovizio-

nări cu substanțe chimice necesare, în special cu hexacloran, D.D.T., arseniat de calciu, piatră vînată.

În grădina de legume, în luna ianuarie se fac lucrări pregătitoare în vederea obținerii răsadurilor timpurii. Se strînge, în scopul acesta, bălegarul de cal necesar paturilor calde; se repară și se confecționează inventarul necesar răsadnițelor.

Se sortează semințele de legume, făcîndu-li-se proba de germinație.

În cazul cînd nu s-a făcut din toamnă îngrășatul și aratul pe toată suprafața, și timpul permite acest lucru, se va continua cîratul bălegarului, pentru ca primăvara, să se poată ara cît mai curînd.

În februarie, se aleg semincerii (plante-mamă) de varză, morcovi, sfeclă, etc., separîndu-i pe cei stricați și necorespunzători.

Se seamănă varza și conopida timpurie în răsadnițe.

Se începe iarovizarea cartofilor timpurii și a semințelor de morcovi, ceapă, spanac, salată, ardei, vinete, etc.

Se repară canalele principale de irigație. Spre sfîrșitul acestei luni, dacă pămîntul este dezghețat, se începe semănatul direct pe straturi al ridichilor de lună, al salatei, al cepei de arpagic, al rădăcinoaselor, al spanacului, al mazării timpurii, etc.

În tot acest timp o grijă deosebită se va da vitelor, introducîndu-se în rație fin bun de lucernă sau trifoi, nutrețuri concentrate uruite (orz, ovăz, porumb și șrot), apoi morcov, sfeclă și nutreț însilozat.

„Tot ce găsește mina ta, să faci cu toată puterea”, sună cuvîntul Scripturii. Să ne dovedim buni și sîrguitori lucrători pe cîmpurile colectivelor noastre, ale întovărășirilor în care sîntem și în gospodăriile noastre proprii, punînd astfel chiar de acum, temelii unui an bogat și plin de binecuvîntare.

Redacția

DESPRE SLUJIRE

„Pavel, slujitor al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol“.

Oamenii sînt deseori ispitiți să privească lucrarea în care sînt angajați, sub un aspect prea limitat, oricît de înaltă ar fi chemarea lor. Omul nu poate să facă niciodată tot ce poate mai bine atîta vreme cît socotește că tot ce face el nu este chiar așa de important. Pentru a ajunge cea mai înaltă destoinicie, omul trebuie să considere că ocupația sa este de o însemnătate vitală și cu cît va acorda o valoare mai mare lucrării sale, cu atît va fi mai voios să folosească toate puterile pentru îndeplinirea ei.

Dumnezeu a onorat totdeauna pe poporul Său și a prețuit în mod deosebit pe slujitorii Lui, atîta vreme cît aceștia au trăit în deplină ascultare de El. Dumnezeu nu se schimbă. El este același ca în zilele din vechime și observă de aproape toată umblarea noastră. Fiecare bărbat care a fost chemat de Dumnezeu să vestească solia iubirii și a harului Său, ar trebui să-și pună ținta de a deveni un asemenea slujitor, în cît Dumnezeu să se poată încrede în El și să dovedească față de el grija Sa deosebită.

Preoții și profeții Vechiului Testament pot să ne slujească ca exemple de devoțiune și consacrare în lucrarea de evanghelizare. Dacă vom citi cîteva declarații pe care le găsim în Sf. Scripturi cu privire la preoții după rînduiala lui Aaron, vom înțelege mai bine cum privea Dumnezeu pe acești bărbați. Domnul a chemat pe Aaron și fiii săi la slujba de preot. Timp de patrusprezece secole, El n-a dezlegat pe urmașii lui Aaron de răspunderea

lor de preoți și nici nu a transmis această demnitate vreunei alte familii din Israel. În acest timp nici o altă seminție, nici măcar seminția lui Iuda, care a fost cea mai puternică din Israel și din care se trăgea însuși Domnul Isus, nu a fost admisă să slujească Domnului ca preoți. Cu privire la Aaron și fiii lui, Domnul declară: „Să fie sfinți pentru Dumnezeu lor, și să nu necinstească numele Dumnezeului lor; căci aduc Domnului jertfele mistuite de foc, mîncarea Dumnezeului lor, de aceea să fie sfinți“. Lev. 21, 6.

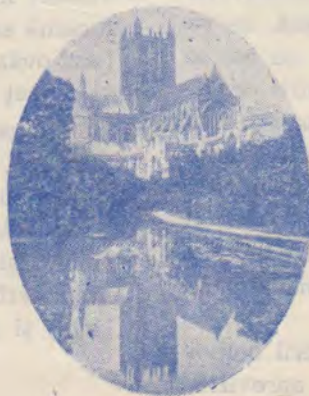
Aceasta însemnează că preotul Vechiului Testament merita să fie respectat și prețuit pentru slujba lui sfîntă și înaltă. Pastorul, ca slujitor al Evangheliei, prin chemarea sa ar trebui să fie privit cu deosebită stimă de credincioșii săi, ca un slujitor al lui Dumnezeu, care trăiește o viață curată, corectă și sinceră. El nu trebuie să facă nimic ce ar scădea valoarea lui sau ar aduce dezoanore numelui lui Dumnezeu. Aceasta însemnează că întreaga

viață a slujitorului Evangheliei, nu numai în slujba sa la amvon sau în alte locuri unde este chemat să-și îndeplinească îndatoririle ce-i revin, ci și în viața sa de familie și purtarea sa în societate trebuie să fie sfîntă. Toată viața sa, după ce a fost consacrat și pus deoparte ca slujitor al Evangheliei, trebuie să fie viața unui serv sfînt al lui Dumnezeu.

Sfînta Scriptură ne raportează că doi preoți, și anume doi fii ai lui Aaron, au uitat demnitatea și caracterul sacru al chemării înalte pe care o aveau ca preoți ai lui Dumnezeu. Despre această întîmplare citim: „Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea, și au pus tămîie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului“.

Ce avertizment drastic! Acești doi tineri au fost fiii lui Aaron, rînduiți de Dumnezeu să îndeplinească slujba de preot, dar lucrul acesta nu i-a scutit pe ei de a primi pedeapsa cuvenită atunci cînd nu au mai ținut seamă că slujba încredințată lor era o slujbă sfîntă. Ei n-au făcut deosebire între ceea ce era sfînt și ceea ce era profan.

Și aceasta este exact lucrarea la care sîntem chemați noi ca slujitori ai Evangheliei, să proslăvim pe Dumnezeu. Nu trebuia să se audă nici un plîns și nici un vaiet în Israel din cauza morții lui Nadab și Abihu care au profanat slujba lor sfîntă. Aaron și fiii săi care

au rămas în viață au primit din partea lui Dumnezeu porunca următoare: „Să nu vă descoperiți capetele, și să nu vă rupeți hainele, ca nu cumva să muriți, și să se mînie Domnul împotriva întregii adunări“. Lev. 10,6.

„Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine, și voi fi proslăvit în fața întregului popor“. Lev. 10,3. Ce avertizare solemnă din partea Domnului pentru toți aceia care sînt aleși de El să slujească înaintea Lui! Domnul ne spune: Doresc să fiu considerat ca o Ființă sfințită. Vreau să fiu respectat, și deci, slujitorii Mei nu pot să facă din numele Meu și din slujba Mea o chestiune de caracter comun, și în același timp să aștepte să primească aprobarea Mea! Lucrul acesta este tot așa de adevărat astăzi după cum a fost acum treizeci și patru de secole în urmă.

Profeții trimiși de Dumnezeu erau bărbați sfinți. Fiecare slujitor al lui Dumnezeu este un sol al Lui, „și din gura lui se așteaptă învățătură“. Maleahi 2, 7.

Dacă noi sîntem solii lui Dumnezeu și dacă poporul trebuie să privească spre noi, pentru a fi îndrumat în dreptate, atunci urmează ca viața noastră să fie curată înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate să folosească pe cineva care trăiește în atmosfera cea josnică a pornirilor sale firești. El se va folosi numai de acei care sînt curați în inima lor și care pot vesti solia Lui, care au o dorință sinceră de a se despărți de păcat, care trăiesc în umilință, care se leapădă de poftele firii pămîntești și care mențin o legătură strînsă cu El, trăind spre onoarea lui.

Cînd cineva este ales să propovăduiască o solie importantă, atunci lucrul acesta pune asupra lui o răspundere deosebit de grea și se cere ca el să nu aibă decît o singură țintă în viața lui, și anume, de a îndeplini cu credincioșie slujba lui de sol al lui Dumnezeu. Ca soli ai lui Dumnezeu, avem de îndeplinit o lucrare serioasă, o

lucrare care angajează toate forțele noastre.

Motivul pentru care Dumnezeu nu poate să facă multe lucruri prin unii slujitori, stă în faptul că ei își asumă slava slujirii lor pentru ei personal, așezîndu-se pe ei înșiși pe primul plan și lăsînd pe Dumnezeu pe planul al doilea, ca și cum ei ar fi îndeplinit în propria lor putere, tot ce s-a făcut pînă atunci.

Cît de cu totul alta era atitudinea apostolului Pavel! El zicea: „Căci noi sîntem împreună lucrători cu Dumnezeu“. 1 Cor. 3,9 p.p. Ce privilegiu deosebit pentru niște muritori să fie asociați cu Dumnezeu, lucrînd împreună cu El! Cum ar fi putut Dumnezeu onora pe un muritor mai mult, decît alegîndu-l ca lucrător în lucrarea Sa! Uneori uităm cu totul acea Persoană ascunsă și invizibilă, și ne măgulim cu ideea că toate rezultatele minunate ce le-am obținut s-ar datorator capacității noastre proprii. Oamenii sînt totdeauna dispuși să se măgulească și să se laude unul pe altul, pentru că așa le place lor. Însă apostolul Pavel atribuie toată lauda Aceluia căruia I se cuvine, și anume, Bunului Dumnezeu care a făcut să crească totul.

Ca ambasadori ai lui Dumnezeu nu putem să ne permitem niciodată să lipsim de la datorie, nici măcar pentru un moment. Nu ne permitem să ne ocupăm cu lucruri care ar dezonoara pe Dumnezeu și ar înjosi sfînta noastră chemare.

Dumnezeu cheamă pe slujitori la lucrarea de vestire a Evangheliei, a mîntuirii și a păcii, și așează asupra lor slujba împăcării. Această lucrare trebuie să umple de bucurie inimile noastre și să ne determine să ne consacram energiile în această slujbă a împăcării. Se întîmplă uneori ca un slujitor al Evangheliei să se afle într-o așa stare spirituală încît să nu mai poată îndeplini slujba la care l-a chemat Dumnezeu. Cum ar putea el să împace pe credincioși cu Dumnezeu dacă el, în mod conștient, calcă Legea lui Dumnezeu să-

virșînd astfel de păcat. Lucrul acesta este cu neputință! Primul lucru pe care trebuie să-l îndeplinească cineva care pretinde că reprezintă pe Dumnezeu este să fie el însuși împăcat cu Dumnezeu. Înainte ca apostolul Pavel să înceapă slujba împăcării, el însuși s-a împăcat cu Dumnezeu: „Și toate lucrurile acestea sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în seamă păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări“. 2 Cor. 5,18,19.

Slujba de pastor al Evangheliei este o slujbă înaltă și sfîntă și nimeni n-ar trebui să se înscrie cu ușurătate în această slujbă. Aceasta aduce cu sine răspunderea de a lucra ca mijlocitor între Dumnezeu și păcătoșii. Unul ca acesta trebuie să poarte pe credincioși pe umeri săi; trebuie să-i țină la pieptul său, asemenea marelui preot din vechime. Sfințenia trebuie să fie pe fruntea lui, și chiar și îmbrăcămîntea sa să fie sfințită. El trebuie să fie curat, uns cu Duhul Sfînt și deplin consacrat. Cîntecul unei vieți dedicată trebuie să însoțească fiecare pas al lui; înaintarea lui trebuie să se dea pe față printr-o bucurie roditoare și chiar de departe trebuie să se simtă armonia dulce a unei vieți bine ordonate. El trebuie să fie grabnic în a deosebi bine voia lui Dumnezeu. Deplina ascultare de Dumnezeu trebuie să fie întretesută în structura caracterului său. El trebuie să oglindească în privirea, îmbrăcămîntea și inima sa: curățenia, pacea și iubirea lui Dumnezeu. El trebuie să fie supus și dispus să îndeplinească voia lui Dumnezeu, să se gîndească la alții și să nu se dea înapoi de la poverile grele. Slujitorul Evangheliei să fie mereu conștient că și el poate contribui la binele și fericirea altora și nu trăiește numai pentru sine, că fiecare faptă a sa, din cauza caracterului ei public și oficial, are o mare însemnătate.

Respirația corectă ajută vindecării

Importanța respirației este în general privită numai din două puncte de vedere ; cel fiziologic și cel sportiv. Prin primul, s-ar înțelege numai schimbul de gaze necesar vieții la care omul inspiră oxigen din aer și expiră bioxidul de carbon. Prin al doilea, sportivul înțelege o împărțire înțeleaptă a actului de inspirație și expirație, ca nu cumva la efortul maxim să i se taie răsuflarea. Dar aici este vorba despre un al treilea înțeles mai puțin cunoscut, respectiv interacțiunea dintre respirație și procesele psihologice.

Să observăm mai întâi pe spectatorii care asistă la o fază palpitantă a unui joc de fotbal ; majoritatea își opresc respirația ca să-și poată stăpîni emoția. De sigur aceasta nu o fac intenționat sau conștient, ci instinctiv și involuntar. Unele fețe devin chiar crispate, corespunzând stării sufletești momentane a individului. După ce s-a înscris punctul hotărîtor și poziția jucătorilor de pe gazon e mai puțin încordată, se relaxează și fețele spectatorilor. Această ușurare sufletească se remarcă imediat printr-o respirație mai liberă.

Deci observăm că respirația unui om este sincronizată în mod intim cu stările sale neuro-psihice. Să presupunem că un om trece într-o perioadă mai îndelungată prin spaima (pe care poate nici n-o recunoaște sau care nu -i este cunoscută în adevărata sa intensitate) de a nu fi gata la timp cu o însărcinare. În mod involuntar volumul respirației sale se va micșora sau poate procesul respirației va suferi modificări la fel ca la spectatorii de pe stadion, care au teama că încă în ultimul minut echipa preferată poate pierde partida. Acum, ceea ce la spectatorii de pe stadion era o reacție normală, pentru că era de durată scurtă și cu caracter trecător, poate deveni o stare cronică în cazul unui om care devine inapt pentru datoriile sale, pentru că trăiește tot timpul sub teroarea unei spaima. De aci rezultă un circuit în cuplu în care respirația dificilă influențează la rîndul său starea psihică agravată care face respirația și mai greoaie decît a fost pînă acum.

O astfel de persoană cu o stare nevrotică se prezintă apoi la un psihiatru, cînd starea sănătății ei e atît de agravată încît discuția cea aducătoare de vindecare, care în psihoterapie de altfel e un instrument vindecător, nu mai poate avea loc. Pacientul e atît de limitat în viața sa psihică încît nu mai este în stare să raporteze liniștit și obiectiv lucrurile care deranjează viața sa psihică.

În acest punct terapia respirației își spune cuvîntul : Noi știm că un om suspină ușurat, dacă i se transmite o veste îmbucurătoare, astfel este „ușurat printr-un suspin“ și se produce o îmbunătățire în psihicul său.

Experiența terapiei respiratorii arată că reflexia nu este un sofism teoretic. De sigur întregul proces de educare a respirației este mai amănunțit decît s-a prezentat aci pentru a clarifica lucrurile principial. Așa de exemplu e lucru știut de oricine că respirația cuiva care este adînc întristat este cu totul alta decît a unuia care e cuprins de o furie violentă ; sau respirația unui om care este concentrat într-o preocupare de ordin intelectual diferă de cea a muncii lipsite de concentrație, mai ales cînd este intimidat de o dificultate cu toate că la o examinare superficială (acestea pot fi foarte ușor confundate) respirația lor e foarte asemănătoare.

În asemenea cazuri se cere o sensibilitate deosebită din partea medicului ca să poată deosebi respirația corectă de cea defectuoasă, și pe cea sănătoasă de cea bolnavă. E greu a descrie în cuvinte, ceea ce se poate explica și arăta numai practic. Dar exemplul simplu al spectatorilor de la stadion a fost poate destul de ilustrativ pentru a arăta că starea sufletească a cuiva este pusă în evidență și prin caracterul respirației sale și că psihicul și respirația sînt într-o acțiune reciprocă, așa încît printr-unul putem influența pe celălalt în scopuri terapeutice.

C. Adv.

Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi!

(urmare din pag. 18-a)

INCREZÎNDU-NE ÎN FĂGĂDUINȚELE DATE

Satan nu poate ține în mâinile lui pe cei morți, atunci când Fiul lui Dumnezeu îi cheamă la viață. El nu poate ține în moarte spirituală, nici un suflet care primește prin credință Cuvîntul și făgăduințele cele puternice ale Domnului. Dumnezeu spune tuturor celor morți în păcat: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina“. Efes. 5,14. Acest cuvînt este viața veșnică. După cum cuvîntul lui Dumnezeu a chemat pe Adam la viață, el încă dă viață. După cum cuvîntul lui Isus „ținerelule, scoală-te îți spun“, dădu viață tinărului din Nain, tot astfel cuvîntul „scoală-te din morți“, însemnează pentru sufletul care-l primește, viață. Dumnezeu „ne-a izbăvit de sub puterea întunerecului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui“. Col. 1,13. În Cuvîntul Său, ne este oferit totul. Dacă vom primi Cuvîntul Său, atunci vom fi mîntuiți“. „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi“. „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întii vor învia cei morți în Hristos“. Rom. 8,11;1 Tes. 4,16.

În grădină, Maria plîngea, atunci cînd Isus se găsea lîngă ea. Ochii ei erau atît de acoperiți de lacrimi, încît ea nu-L recunosc. Iar inimile ucenicilor erau atît de îndurerate, încît ei nu au crezut solia îngerului, și nici chiar cuvintele Mîntuitorului.

Cît de mulți nu repetă și azi strigătul desperat al Mariei „Au luat pe Domnul... și nu știu unde L-au pus“. La cît de mulți nu trebuie să le spună Mîntuitorul „De ce plîngi?“ Pe cine căutați? El este lîngă ei, dar ochii lor plini de lacrimi nu-L recunosc. El le vorbește, dar ei nu-L înțeleg.

O, dacă ar putea fi ridicate capetele plecate, dacă ochii ar putea fi deschiși ca să-L vadă, dacă urechile ar putea asculta vocea Sa „Mergeți și spuneți ucenicilor că El a înviat“. Spuneți-le să nu mai privească la mormîntul lui Iosif, care a fost acoperit cu o piatră și sigilat cu sigiliul roman. Hristos nu mai este acolo. Nu mai priviți la mormîntul gol; nu mai plîngeți ca unii ce nu au nici un fel de speranță. Isus trăiește, și pentru că El trăiește, și noi vom trăi. Din inimi mulțumitoare, de pe buze atinse de focul cel sfînt, să izbucnească cîntul — HRISTOS A ÎNVIAT. El trăiește pentru a mijloci pentru noi. Prinde această speranță, și ea va da sufletului tău tăria și siguranța unei ancore. Crede și vei vedea slava lui Dumnezeu.

Știați că...

... un nou antibiotic a fost descoperit recent și într-un mod neobișnuit. S-a constatat că în tubul digestiv al pinguinilor din Antarctica nu există microorganisme. Nu s-au găsit microorganisme nici în intestinul animalelor cu care se hrănesc pinguinii. Atunci a fost analizat planctonul cu care se hrănesc aceste animale. În plantele de apă s-a găsit o substanță nouă, care inhibează puternic creșterea microorganismelor?

... după cum au constatat autoritățile marocane, ca urmare a cutremurului de la Agadir, au rămas orfani aproximativ 4500 de copii?

... o furtună îngrozitoare a devastat recent insula Mauriciu. Conform datelor oficiale 31 de persoane au pierit, 845 au fost rănite, s-au dărîmat 41.228 clădiri, iar alte 24.658 au fost avariate?

... astăzi astronomia a înregistrat peste zece mii de nebuloase în timp ce Ptolomeu, în faimosul său „catalog stelar“ nu menționează decât cinci?

... în ultimii două mii de ani, temperatura medie a globului pămîntesc n-a scăzut nici măcar cu o zecime de grad?

... în țările calde nu există crepuscul, iar la ecuator noaptea se lasă aproape brusc, la cîteva minute după apusul soarelui?

... orașul german Mainz a fost primul dotat cu o imprimerie, instalată de Gutenberg la mijlocul veacului al 15-lea?

... primele ceasornice de buzunar au fost fabricate la Nurnberg, în anul 1500 de către Peter Helle?

... numele de familie, ereditare, au fost introduse în Europa abia în secolul XII?

... pantalonul este un obiect de îmbrăcăminte de origină asiatică, pe care europenii nu l-au cunoscut pînă la epoca migrațiilor?

... rădăcinile lucernei sînt la fel de lungi ca ale popului și mai lungi decît ale bradului?

Dumnezeul păcii să vă sfințească!

(urmare din pag. 14a)

poruncit poporului Său înainte de a se prezenta la Sinai. Adevăratul creștin are o obligație sfântă de a-și păstra un corp curat, o îmbrăcăminte curată, locuința curată și orice lucru în legătură cu persoana sa, să fie curat și cuviincios. Există mult adevăr în vechea zicală: „Curățenia este vecină cu evlavia“. Lipsa curățeniei corporale și o alimentație greșită, sînt adesea cauzele multor vicii și patimi distructive de sănătate și spiritualitate în viața copiilor și tinerilor. De aceea este nevoie ca Evanghelia să aducă o schimbare completă în viața noastră și cel care subapreciază sau ignorează curățenia și îngrijirea corpului său, acela nu poate fi numit un adevărat creștin. Îndată ce ajungem să înțelegem că trupul nostru este templul Duhului Sfînt, ne vom strădui să respectăm toate legile sănătății puse de Dumnezeu ființei noastre.

Nu pot încheia studiul acesta cu privire la sfințirea trupului, fără să nu amintesc că este o strînsă legătură între cele ce mîncăm, cum, cînd și cît mîncăm, pentru a avea un corp sănătos, o minte sfințită și un suflet curat.

ROADELE ADEVĂRATEI SFÎNȚIRI

În epistola sa către Galateni, apostolul Pavel enumără roadele adevăratei sfințiri, ca rezultat al lucrării Duhului Sfînt în viața credinciosului (Gal. 5, 16—26). „Adevărata sfințire însemnează supunerea deplină față de voința lui Dumnezeu. Cugetele și sentimentele de răzvrătire sînt atunci biruite, iar glasul lui Isus trezește o nouă viață care pătrunde întreaga ființă. Aceia care sînt cu adevărat sfințiți nu-și vor pune propria lor părere ca măsură a dreptății și nedreptății. Ei nu sînt niște bigoți sau drepți în ochii lor proprii; ei sînt geloși pe ei înșiși, temîndu-se mereu să nu piardă făgăduința prin neîndeplinirea tuturor condițiilor pe care se sprijinesc făgăduințele“.

Acei care pretind că sînt sfinți dau prin aceasta o dovadă îndesulătoare că sînt încă departe de sfințenie. Cu cît cineva se apropie mai mult de Idealul desăvîșirii, Isus Hristos, cu atît slăbiciunile și defectele sale, apar mai mari și mai distincte. Dintre toate păcatele, îndreptățirea de sine a fost cel mai aspru muștrat de Mîntuitorul: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor“. Ținta vieții fariseilor era proslăvirea de sine, lauda semenilor. Mîntuitorul a condamnat totdeauna îndreptățirea de sine. El a învățat că cea mai înaltă religie se dă pe față într-un spirit blind și liniștit. El ne îndeamnă să facem faptele bune în liniște, nu cu gîndul de a fi lăudați și onorați, ci spre onoarea lui Dumnezeu. Abnegația, jertfirea de sine, dărnicia, bunătatea, dragostea, răbdarea și tăria morală, sînt roadele zilnice aduse de aceia care viețuiesc cu adevărat în legătură cu Dumnezeu. Faptele lor bune poate nu sînt trimbițate în lume, dar ei duc zilnic lupta personală cu cel rău și cîștigă biruințe prețioase asupra ispitei. Adevărata sfințire este o lucrare zilnică ce trebuie urmărită o viață întreagă. „Aceia care se luptă cu ispitele zilnice, biruind pornirile lor păcătoase și stăruind după sfințirea inimii și a vieții, nu ridică nici o pretenție lăudăroasă de sfințenie. Ei flămînzesc și însetează după dreptate. Păcatul pare în ochii lor peste măsură de dezgustător“. „Aceia care merg în lumina crucii de pe Calvar, nu se vor mindri și nici nu se vor lăuda că sînt scutiți de păcate. Ei știu că durerile care au sfișiat inima Fiului lui Dumnezeu, au fost pricinuite de păcatele lor și gîndul acesta le inspiră o profundă umilință. Acei care trăiesc cît mai aproape de Hristos vād tot mai lămurit slăbiciunile lor și ei știu că singura lor speranță este în meritele Mîntuitorului răstignit și înviat“.

Cel mai prețios rod al sfințirii este harul blîndeței. Cînd acest har

ține frînele sufletului, felul credinciosului de a fi, este prelucrat de influența sa. Un astfel de suflet își supune voința sa voinței divine. Priceperea sa prinde orice adevăr divin, și voința sa se pleacă în fața oricărui principiu divin, fără a se îndoii sau murmura. Vorbirea celor blîzi nu este niciodată plină de îngîmfare sau de răutate. Cînd cineva pretinde a fi sfințit și totuși în cuvinte și fapte reprezintă necurmat un izvor din care curge apă amară, atunci putem spune cu siguranță — acest om este amăgit. El trebuie să învețe încă alfabetul a ceea ce înseamnă viața de creștin. Sfinții cei falși nu pot suferi nici o împotrivire. Sînt încăpăținați și suciți, căutînd să-și susțină cu îndărătnicie pretențiile lor despre sfințire, dînd drumul la multe cuvinte, care contrazic viața lor practică. Acești pretinși sfinți nu numai că își înșală propriile lor suflete, dar exercită o influență primejdioasă printre semenii lor.

Blîndețea este una din roadele de seamă ale Spiritului Sfînt. Este calea divină prin care El lucrează sfințirea noastră făcînd pe cel care o posedă a fi destoinic de a-și ține în stăpînire totdeauna un temperament iute și furtunos. Blîndețea este podoaba lăuntrică pe care Dumnezeu o prețuiește nespuse de mult. Ea e mai de preț decît aurul, mărgăritarele sau pietrele scumpe, deoarece ea înfrumusețează sufletul, și pune pe muritor în legătură cu Dumnezeul cel nemărginit. Acela care a împodobit cerurile cu aștrii luminoși a făgăduit că „va împodobi pe cel blind cu mîntuire“.

Acela care iubește cu adevărat pe Domnul, și prin ascultarea de tot adevărul ajunge să-și curățească sufletul, prin Duhul Sfînt, va dovedi practic lucrul acesta printr-o dragoste de frați, neprefăcută, iubind cu căldură, din toată inima pe semenii săi, așa după cum ne recomandă Scriptura în minunatul verset din 1 Petru 1, 22: „Deci, ca unii care, prin ascultare de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima“.

IOAN DANETIU

PSALMUL 133

Doamne! Cît este de dulce,
Și cît este de plăcut
Să trăiască frații-n pace
Viețuind sub al Tău scut.

Să trăiască în unire
De păcat să se ferească
Și prin pilda vieții-n bine
Numele să-Ți proslăvească.

Căci acolo unde frații
Vor trăi astfel, se știe,
Tu dai binecuvîntare
Și... viață pe vecie.

Acest fel de viețuire
E ca untdelemnul sfînt
Ce aduce-ntre frăție
Voia Duhului cel Sfînt.

Și-ntre ei, atunci nu-i vrajbă
Gelozie și birfeli;
Domnul vrea ca ei să fie
Azi mai sus, mai buni ca ieri.

= CURIERUL ADVENTIST =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T. VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET